

© European Communities (Wspólnoty Europejskie), 2003-2004, <http://europa.eu.int/eur-lex/lex>
Wyłącznie prawodawstwo Wspólnot Europejskich opublikowane w drukowanej wersji Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej uznawane jest za autentyczne.

Dz.U.UE.L.01.174.25

Dz.U.UE-sp.19-4-145

DECYZJA RADY

z dnia 28 maja 2001 r.

ustanawiająca Europejską Sieć Sądową w sprawach cywilnych i handlowych

(2001/470/WE)

(Dz.U.UE L z dnia 27 czerwca 2001 r.)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 61 lit. c) i d), art. 66 i art. 67 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Unia Europejska postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwój Unii Europejskiej, jako przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w ramach której zapewniony jest swobodny przepływ osób.

(2) Stopniowe tworzenie tej przestrzeni i właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego pociąga za sobą konieczność usprawnienia, uproszczenia i przyspieszenia skutecznej współpracy sądowej między Państwami Członkowskimi w sprawach cywilnych i handlowych.

(3) Plan działań Rady i Komisji w sprawie najlepszego sposobu wdrożenia przepisów Traktatu z Amsterdamu w zakresie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości ⁽⁴⁾, który został przyjęty przez Radę dnia 3 grudnia 1998 r. oraz zatwierdzony przez Radę Europejską w dniach 11 i 12 grudnia 1998 r. uznaje, że wzmocnienie współpracy sądowej w sprawach cywilnych stanowi podstawowy etap w tworzeniu europejskiego obszaru sądowego, który przyniesie wymierne korzyści każdemu obywatelowi Unii.

(4) Jednym ze środków przewidzianych w ust. 40 planu działań jest analiza możliwości rozszerzenia koncepcji Europejskiej Sieci Sądowej w sprawach karnych tak, by objęła ona postępowania cywilne.

(5) Wnioski ze specjalnego posiedzenia Rady Europejskiej, które miało miejsce w Tampere w dniach 15 i 16 października 1999 r., zalecają ustanowienie łatwo dostępnego systemu informacyjnego, utrzymywanego i aktualizowanego przez sieć właściwych organów krajowych.

(6) W celu usprawnienia, uproszczenia i przyspieszenia skutecznej współpracy sądowej między Państwami Członkowskimi w sprawach cywilnych i handlowych konieczne jest ustanowienie na szczeblu Wspólnoty sieci struktury współpracy - Europejskiej Sieci Sądowej w sprawach cywilnych i handlowych.

(7) Jest to temat mieszczący się w ramach art. 65 i 66 Traktatu, a środki są przyjmowane zgodnie z art. 67.

(8) Aby zapewnić osiągnięcie celów Europejskiej Sieci Sądowej w sprawach cywilnych i handlowych, zasady regulujące jej utworzenie powinny być określone w obowiązkowym instrumencie prawa wspólnotowego.

(9) Cele zaproponowanego działania, mianowicie usprawnienie skutecznej współpracy sądowej między Państwami Członkowskimi i skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości dla osób angażujących się w transgraniczne spory sądowe, nie mogą być w dostateczny sposób osiągnięte przez Państwa Członkowskie i dlatego też, z uwagi na skalę i skutki działania, mogą być lepiej osiągnięte na szczeblu Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodne z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności ustanowioną w tymże artykule niniejsza decyzja nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(10) Europejska Sieć Sądowa w sprawach cywilnych i handlowych, utworzona na podstawie niniejszej decyzji, ma na celu ułatwienie współpracy sądowej między Państwami Członkowskimi w sprawach cywilnych i handlowych, zarówno w obszarach, do których mają zastosowanie istniejące instrumenty, jak tam, gdzie nie stosuje się obecnie żadnego instrumentu.

(11) W niektórych szczególnych obszarach, instrumenty wspólnotowe lub międzynarodowe odnoszące się do współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych już przewidują mechanizmy współpracy. Europejska Sieć Sądowa w sprawach cywilnych i handlowych nie ustanawia środków zastępczych dla tych mechanizmów i musi w pełni z nimi współdziałać. Niniejsza decyzja w konsekwencji nie narusza instrumentów wspólnotowych lub międzynarodowych związanych ze współpracą sądową w sprawach cywilnych i handlowych.

(12) Europejska Sieć Sądowa w sprawach cywilnych i handlowych powinna być tworzona etapami, przy ścisłej współpracy między Komisją a Państwami Członkowskimi. Powinna ona wykorzystywać nowoczesne technologie komunikacyjne i informatyczne.

(13) Aby osiągnąć założone cele, Europejska Sieć Sądowa w sprawach cywilnych i handlowych powinna być wspomagana przez punkty kontaktowe wyznaczone przez Państwa Członkowskie i powinna mieć zagwarantowany udział ich organów w szczególnej odpowiedzialności za współpracę sądową w sprawach cywilnych i handlowych. Kontakty między nimi i okresowe spotkania są istotne z punktu widzenia działania Sieci.

(14) Istotne jest, by wysiłki na rzecz utworzenia przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości przyniosły wymierne korzyści dla osób angażujących się w transgraniczne spory sądowe. Dla Europejskiej Sieci Sądowej w sprawach cywilnych i handlowych konieczne jest promowanie dostępu do wymiaru sprawiedliwości. W tym celu z wykorzystaniem informacji dostarczanych i aktualizowanych przez punkty kontaktowe Sieć powinna stopniowo ustanowić system informacyjny, który byłby dostępny zarówno dla ogółu społeczeństwa, jak i specjalistów.

(15) Niniejsza decyzja nie wyklucza dostarczania innych informacji niż przewidziane poniżej w ramach Europejskiej Sieci Sądowej oraz dla ogółu społeczeństwa. Wykazu zawartego w tytule III nie należy zatem uważać za wyczerpujący.

(16) Przetwarzanie informacji i danych powinno odbywać się zgodnie z dyrektywą 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽⁵⁾ oraz dyrektywą 97/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącą przetwarzania danych osobowych oraz ochrony prywatności w sektorze telekomunikacyjnym ⁽⁶⁾.

(17) W celu zapewnienia, że Europejska Sieć Sądowa w sprawach cywilnych i handlowych pozostanie skutecznym instrumentem, będzie realizować najlepszą praktykę we współpracy sądowej i wewnętrznej oraz spełni oczekiwania społeczeństwa, należy przewidzieć system okresowych ocen i składania wniosków w sprawie zmian, które mogą okazać się konieczne.

(18) Zgodnie z art. 3 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej oraz do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską Zjednoczone Królestwo i Irlandia wyraziły życzenie przyjęcia i stosowania niniejszej decyzji.

(19) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i dlatego też nie jest nią związana ani nie jest zobowiązana do jej stosowania,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

TYTUŁ I

ZASADY EUROPEJSKIEJ SIECI SĄDOWEJ W SPRAWACH CYWILNYCH I HANDLOWYCH

Artykuł 1

Utworzenie

1. Niniejszym tworzy się Europejską Sieć Sądową w sprawach cywilnych i handlowych ("Sieć") wśród Państw Członkowskich.

2. W niniejszej decyzji wyrazy "Państwo Członkowskie" oznaczają wszystkie Państwa Członkowskie, z wyjątkiem Danii.

Artykuł 2

Skład

1. Sieć składa się z:

- a) punktów kontaktowych wyznaczonych przez Państwa Członkowskie zgodnie z ust. 2;
- b) instytucji centralnych i organów centralnych przewidzianych w instrumentach wspólnotowych, instrumentach prawa międzynarodowego, których stronami są Państwa Członkowskie, lub przepisach prawa krajowego w obszarze współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych;
- c) sędziów łącznikowych, do których stosuje się wspólne działanie 96/277/WSiSW z dnia 22 kwietnia 1996 r. przyjęte przez Radę na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, dotyczące podstaw dla wymiany sędziów łącznikowych w celu poprawy współpracy sądowej między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej ⁽⁷⁾, w przypadku gdy realizują oni zadania we współpracy w sprawach cywilnych i handlowych;
- d) wszelkich innych właściwych organów sądowych lub administracyjnych odpowiedzialnych za współpracę sądową w sprawach cywilnych i handlowych, których członkostwo w sieci jest uznane za pożyteczne przez Państwo Członkowskie, do którego przynależą.

2. Każde Państwo Członkowskie wyznacza punkt kontaktowy. Każde Państwo Członkowskie może jednakże wyznaczyć ograniczoną liczbę innych punktów kontaktowych, jeśli uzna to za stosowne na podstawie istnienia odrębnych systemów prawnych, krajowego rozmieszczenia wymiaru sprawiedliwości, zadań, jakie mają być powierzone punktom kontaktowym lub w celu włączenia instytucji sądowych, które często zajmują się bezpośrednio transgranicznymi sporami sądowymi, w działalność punktów kontaktowych.

W przypadku gdy Państwo Członkowskie wyznaczy kilka punktów kontaktowych, powinno ono zapewnić odpowiednie mechanizmy koordynacji między nimi.

3. Państwa Członkowskie określają organy wymienione w ust. 1 lit. b) i c).

4. Państwa Członkowskie wyznaczają organy wymienione w ust. 1 lit. d).

5. Państwa Członkowskie zgłaszają Komisji, zgodnie z art. 20, nazwiska i pełne adresy organów określonych w ust. 1, z wyszczególnieniem:

- a) dostępnych im środków komunikacji;
- b) znajomości języków; oraz
- c) w razie potrzeby, ich szczególnych funkcji w Sieci.

Artykuł 3

Zadania i działalność Sieci

1. Sieć odpowiada za:

- a) ułatwianie współpracy sądowej między Państwami Członkowskimi w sprawach cywilnych i handlowych, w tym projektowanie, stopniowe tworzenie i aktualizowanie systemu informacyjnego dla członków Sieci;
- b) projektowanie, stopniowe tworzenie i aktualizowanie ogólnie dostępnego systemu informacyjnego.

2. Z zastrzeżeniem innych instrumentów wspólnotowych i międzynarodowych związanych ze współpracą sądową w sprawach cywilnych i handlowych Sieć rozwija swoje działania w szczególności dla następujących celów:

- a) niezakłóconego funkcjonowania procedur o charakterze transgranicznym oraz ułatwienia składania wniosków o współpracę sądową między Państwami Członkowskimi, w szczególności gdy nie ma zastosowania żaden instrument wspólnotowy czy międzynarodowy;
- b) skutecznego i praktycznego stosowania obowiązujących w dwóch lub więcej Państwach Członkowskich instrumentów wspólnotowych lub konwencji;
- c) utworzenia i utrzymania systemu informacyjnego dla społeczeństwa o współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych w Unii Europejskiej, odpowiednich instrumentów wspólnotowych i międzynarodowych oraz prawa krajowego Państw Członkowskich ze szczególnym uwzględnieniem dostępu do wymiaru sprawiedliwości.

Artykuł 4

Sposób działania Sieci

Sieć wypełnia swoje zadania w szczególności przy zastosowaniu następujących środków:

- 1) ułatwia właściwe kontakty między organami Państw Członkowskich wymienionymi w art. 2 ust. 1 w zakresie wypełniania zadań przewidzianych w art. 3;
- 2) organizuje okresowe spotkania punktów kontaktowych i członków Sieci zgodnie z zasadami ustanowionymi w tytule II;
- 3) opracowuje i uaktualnia informacje dotyczące współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych oraz systemów Państw Członkowskich, określonych w tytule III, zgodnie z zasadami określonymi w tym tytule.

Artykuł 5

Punkty kontaktowe

1. Punkty kontaktowe pozostają w dyspozycji organów określonych w art. 2 ust. 1 lit. b)-d) w zakresie realizacji zadań przewidzianych w art. 3.

Punkty kontaktowe są również do dyspozycji lokalnych organów sądowych w swoich Państwach Członkowskich dla tych samych celów, zgodnie z zasadami określonymi przez każde Państwo Członkowskie.

2. W szczególności punkty kontaktowe:

- a) dostarczają innym punktom kontaktowym, organom wymienionym w art. 2 ust. 1 lit. b)-d) i lokalnym organom sądowym w swoich Państwach Członkowskich informacje niezbędne dla właściwej współpracy sądowej między Państwami Członkowskimi zgodnie z art. 3, w celu wsparcia ich w przygotowaniu praktycznych wniosków o współpracę sądową oraz w ustanawianiu najwłaściwszych kontaktów bezpośrednich;
- b) poszukują rozwiązań problemów wynikających przy okazji wnioskowania o współpracę sądową, z zastrzeżeniem ust. 4 niniejszego artykułu i art. 6;
- c) ułatwiają koordynację przetwarzania wniosków o współpracę sądową w danym Państwie Członkowskim, w szczególności jeśli kilka wniosków ze strony organów sądowych tego Państwa Członkowskiego podlega wykonaniu w innym Państwie Członkowskim;
- d) współpracują w organizacji oraz uczestniczą w spotkaniach określonych w art. 9;

e) wspomagają przygotowanie i aktualizowanie informacji określonych w tytule III oraz, w szczególności, ogólnie dostępnego systemu informacyjnego, zgodnie z zasadami ustanowionymi w niniejszym tytule.

3. W przypadku gdy punkt kontaktowy otrzyma wniosek o udzielenie informacji od innego członka Sieci, któremu nie jest w stanie udzielić odpowiedzi, przekazuje go punktowi kontaktowemu lub członkowi Sieci, który jest w stanie najlepiej odpowiedzieć. Pomoc punktu kontaktowego pozostaje dostępna dla wszelkich następnym kontaktów, jakie mogą być użyteczne.

4. W obszarach, gdzie wspólnotowe lub międzynarodowe instrumenty regulujące współpracę sądową już umożliwiają wyznaczenie organów odpowiedzialnych za ułatwienie współpracy sądowej, punkty kontaktowe zwracają się do tych organów.

Artykuł 6

Odpowiednie organy do celów wspólnotowych lub międzynarodowych instrumentów odnoszących się do współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych

1. Zaangażowanie odpowiednich organów zagwarantowane instrumentami wspólnotowymi i międzynarodowymi odnoszącymi się do współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych w Sieci nie narusza uprawnień nadanych im przez instrument je wyznaczający.

Kontakty w ramach Sieci nie mają wpływu na okresowe lub okazjonalne kontakty między tymi organami.

2. W każdym Państwie Członkowskim organy ustanowione przez instrumenty wspólnotowe lub międzynarodowe odnoszące się do współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych oraz punkty kontaktowe Sieci prowadzą regularną wymianę opinii i kontaktów w celu zapewnienia, by ich doświadczenie zostało jak najszerzej upowszechnione.

3. Punkty kontaktowe Sieci są do dyspozycji organów określonych w instrumentach wspólnotowych lub międzynarodowych odnoszących się do współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych i udzielają im wszelkiej możliwej pomocy.

Artykuł 7

Znajomość języków punktów kontaktowych

W celu ułatwienia praktycznego funkcjonowania Sieci każde Państwo Członkowskie zapewnia, aby punkty kontaktowe wykazywały odpowiednią znajomość języka urzędowego instytucji Wspólnoty Europejskiej innego niż ich język własny, jako że muszą one komunikować się z punktami kontaktowymi w innych Państwach Członkowskich.

Państwa Członkowskie ułatwiają i zachęcają do organizowania specjalistycznych kursów językowych dla pracowników punktów kontaktowych i wspierają wymianę pracowników punktów kontaktowych między Państwami Członkowskimi.

Artykuł 8

Urządzenia ułatwiające komunikację

Punkty kontaktowe będą korzystały z najodpowiedniejszych urządzeń technicznych w celu udzielenia odpowiedzi na zgłaszane do nich wnioski jak najsprawniej i jak najszybciej.

TYTUŁ II

SPOTKANIA W RAMACH SIECI

Artykuł 9

Spotkania punktów kontaktowych

1. Punkty kontaktowe Sieci spotykają się w składzie nie mniejszym niż dziesięciu członków raz na pół roku, zgodnie z art. 12.

2. Każde Państwo Członkowskie jest reprezentowane na tych spotkaniach przez jeden lub więcej punktów kontaktowych, którym mogą towarzyszyć inni członkowie Sieci, ale nie więcej niż przez czterech przedstawicieli z każdego Państwa Członkowskiego.

3. Pierwsze spotkanie punktów kontaktowych odbędzie się nie później niż dnia 1 marca 2003 r., z zastrzeżeniem możliwości wcześniejszych spotkań przygotowawczych.

Artykuł 10

Cel okresowych spotkań punktów kontaktowych

1. Celem okresowych spotkań punktów kontaktowych jest:

- a) umożliwienie punktom kontaktowym wzajemnego poznania się i wymiany doświadczeń, w szczególności w odniesieniu do funkcjonowania Sieci;
- b) zapewnienie platformy do dyskusji na temat praktycznych i prawnych problemów napotykanych przez Państwa Członkowskie w trakcie współpracy sądowej, ze szczególnym odniesieniem do stosowania środków przyjętych przez Wspólnotę Europejską;
- c) identyfikacja najlepszych praktyk we współpracy sądowej w sprawach cywilnych i zapewnienie, że odpowiednie informacje są rozpowszechniane w Sieci;
- d) wymiana danych i opinii, w szczególności dotyczących struktury, organizacji, zawartości i dostępu do informacji wymienionych w tytule III;
- e) opracowywanie wytycznych dla stopniowego tworzenia praktycznych formularzy informacyjnych, przewidzianych w art. 15, w szczególności w odniesieniu do rozpatrywanego zagadnienia i formy takich formularzy informacyjnych;
- f) identyfikacja specjalnych inicjatyw oprócz tych, określonych w tytule III, które prowadzą do podobnych celów.

2. Państwa Członkowskie zapewniamy dzielenie się punktów kontaktowych doświadczeniem w funkcjonowaniu mechanizmów szczególnej współpracy, zagwarantowanej w instrumentach wspólnotowych i międzynarodowych.

Artykuł 11

Spotkania członków Sieci

1. Spotkania, otwarte dla wszystkich członków Sieci, są organizowane w celu umożliwienia członkom wzajemnego poznania się i wymiany doświadczeń, w celu dostarczenia platformy do dyskusji w sprawie napotykanych problemów praktycznych i prawnych oraz w celu rozwiązywania kwestii szczególnych.

Spotkania mogą być zwoływane dla omówienia kwestii szczególnych.

2. Spotkania zwołuje się, gdzie stosowne, zgodnie z art. 12.

3. Komisja, przy ścisłej współpracy prezydencji Rady i Państw Członkowskich, ustala dla każdego spotkania maksymalną liczbę uczestników.

Artykuł 12

Organizacja i przebieg spotkań Sieci

1. Komisja, przy ścisłej współpracy z prezydentą Rady i Państwami Członkowskimi, zwołuje spotkania przewidziane w art. 9 i 11. Komisja przewodniczy im oraz zapewnia obsługę sekretariatu.

2. Przed każdym spotkaniem Komisja przygotowuje projekt porządku obrad w porozumieniu z prezydentą Rady i po konsultacjach z Państwami Członkowskimi za pośrednictwem ich punktów kontaktowych.

3. Punkty kontaktowe zostają powiadomione o porządku obrad przed spotkaniem. Mogą poprosić o wprowadzenie zmian lub wpisanie dodatkowych punktów.

4. Po każdym spotkaniu Komisja przygotowuje protokół, który zostaje przekazany punktom kontaktowym.

5. Spotkania punktów kontaktowych i członków Sieci mogą odbywać się w każdym Państwie Członkowskim.

TYTUŁ III

INFORMACJA DOSTĘPNA W RAMACH SIECI I SYSTEM INFORMOWANIA SPOŁECZEŃSTW

Artykuł 13

Informacje rozpowszechniane w ramach Sieci

1. Informacje rozpowszechniane w ramach Sieci zawierają:

- a) informacje określone w art. 2 ust. 5;
- b) wszelkie inne informacje uznane przez punkty kontaktowe za przydatne do sprawnego funkcjonowania Sieci.

2. Do celów ust. 1 Komisja stopniowo tworzy, we współpracy z punktami kontaktowymi, system wymiany informacji o zabezpieczonym, ograniczonym dostępie.

Artykuł 14

System informacyjny dla ogółu społeczeństwa

1. System informacyjny oparty na Internecie, w tym specjalną stroną internetową Sieci, tworzy się stopniowo zgodnie z art. 17 i 18.

2. System informacyjny obejmuje następujące elementy:

- a) obowiązujące lub przygotowywane instrumenty wspólnotowe dotyczące współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych;
- b) krajowe środki wdrażania obowiązujących instrumentów, określonych w lit. a);

- c) obowiązujące międzynarodowe instrumenty dotyczące współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych, których stronami są Państwa Członkowskie wraz z deklaracjami i zastrzeżeniami poczynionymi w związku z takimi instrumentami;
- d) odpowiednie elementy wspólnotowego orzecznictwa w obszarze współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych;
- e) formularze informacyjne, przewidziane w art. 15.

3. Dla zapewnienia dostępu do informacji wspomnianej w ust. 2 lit. a)-d) Sieć powinna, gdzie stosowne, wykorzystywać na swoich stronach internetowych hiperłącza do innych stron internetowych, na których można znaleźć oryginalne informacje.

4. Strona internetowa Sieci ułatwia również dostęp do porównywalnych publicznych inicjatyw informacyjnych w podobnych sprawach oraz do stron zawierających informacje dotyczące systemów prawnych Państw Członkowskich.

Artykuł 15

Formularze informacyjne

1. Formularze informacyjne są w pierwszym rzędzie przeznaczone dla kwestii związanych z dostępem do wymiaru sprawiedliwości w Państwach Członkowskich i zawierają informacje dotyczące procedur wszczynania postępowania sądowego oraz uzyskiwania pomocy prawnej bez naruszenia innych wspólnotowych inicjatyw, które Sieć w pełni uwzględnia.

2. Formularze informacyjne mają charakter praktyczny i zwięzły. Są napisane jasnym i zrozumiałym językiem i zawierają praktyczne informacje dla społeczeństwa. Są one stopniowo opracowywane, co najmniej w odniesieniu do następujących tematów:

- a) zasad systemu prawnego i organizacji wymiaru sprawiedliwości w Państwach Członkowskich;
- b) procedur wszczynania postępowania sądowego, ze szczególnym uwzględnieniem drobnych spraw, a także następujących po tym procedur sądowych, w tym możliwości i procedur odwołania;
- c) warunków i procedur uzyskiwania pomocy prawnej, w tym opisu zadań organizacji pozarządowych aktywnych na tym polu, biorąc pod uwagę prace już wykonane w zakresie dialogu z obywatelami;
- d) przepisów krajowych regulujących doręczanie dokumentów;
- e) zasad i procedur egzekucji orzeczeń wydanych w innych Państwach Członkowskich;
- f) możliwości i procedur uzyskiwania tymczasowych środków zabezpieczających, ze szczególnym uwzględnieniem zajęcia majątku do celów wykonania orzeczenia;
- g) alternatywnych możliwości rozwiązywania sporów ze wskazaniem krajowych centrów informacyjnych i doradczych ogólnospółnotowej Sieci na rzecz pozasądowego rozstrzygnięcia sporów konsumenckich;
- h) organizacji i funkcjonowania zawodów prawniczych.

4. Formularze informacyjne zawierają w razie potrzeby elementy odpowiedniego orzecznictwa Państw Członkowskich.

5. Formularze informacyjne mogą dostarczać bardziej szczegółowe informacje dla specjalistów.

Artykuł 16

Aktualizowanie informacji

Wszelkie informacje rozpowszechniane w ramach Sieci i dla społeczeństwa zgodnie z art. 13-15 są regularnie aktualizowane.

Artykuł 17

Rola Komisji w systemie informowania społeczeństwa

Komisja:

- 1) odpowiada za zarządzanie systemem informowania społeczeństwa;
- 2) w porozumieniu z punktami kontaktowymi tworzy odpowiednie strony internetowe Sieci na swoim portalu;
- 3) zapewnia informacje odnośnie do odpowiednich aspektów prawa wspólnotowego i procedur, w tym orzecznictwa wspólnotowego, zgodnie z art. 14;
- 4) a) zapewnia, aby format arkuszy informacyjnych był spójny oraz aby zawierały one wszelkie informacje uznane za niezbędne przez Sieć;
b) następnie organizuje tłumaczenie ich na inne języki urzędowe instytucji wspólnotowych i wprowadza je na strony internetowe Sieci.

Artykuł 18

Rola punktów kontaktowych w systemie informowania społeczeństwa

Punkty kontaktowe zapewniają, że:

- 1) właściwe informacje niezbędne do utworzenia i funkcjonowania systemu informacyjnego są dostarczane do Komisji;
- 2) informacje wprowadzane do systemu są właściwe;
- 3) Komisja jest bezzwłocznie powiadamiana o wszelkich aktualizacjach tak szybko, jak tylko dany element informacji wymaga zmiany;
- 4) formularze informacyjne dotyczące odpowiednich Państw Członkowskich są stopniowo opracowywane, zgodnie ze wskazówkami, określonymi w art. 10 ust. 1 lit. e);
- 5) w ich Państwie Członkowskim realizowane jest jak najszersze rozpowszechnianie arkuszy informacyjnych zamieszczonych na stronach internetowych Sieci.

TYTUŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 19

Rewizja

1. Nie później niż do dnia 1 grudnia 2005 r. oraz następnie przynajmniej raz na pięć lat Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie ze stosowania niniejszej decyzji na podstawie informacji

dostarczanych przez punkty kontaktowe. W razie konieczności do sprawozdania dołączana jest propozycja dostosowań.

2. Sprawozdanie obejmie m.in. kwestię umożliwienia bezpośredniego dostępu do punktów kontaktowych Sieci, dostęp i zaangażowanie zawodów prawniczych w jej działalność, współdziałanie z ogólnowspólnotową Siecią na rzecz pozasądowego rozstrzygania sporów konsumenckich. Weźmie również pod uwagę relacje między punktami kontaktowymi Sieci a właściwymi organami, przewidziane we wspólnotowych i międzynarodowych instrumentach dotyczących współpracy w sprawach cywilnych i handlowych.

Artykuł 20

Utworzenie podstawowych części składowych Sieci

Nie później niż do dnia 1 czerwca 2002 r. Państwa Członkowskie zgłoszą Komisji informacje wymagane w art. 2 ust. 5.

Artykuł 21

Termin obowiązywania

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 grudnia 2002 r., z wyjątkiem art. 2 i 20, które stosuje się od dnia notyfikacji decyzji Państwow Członkowskim, do których jest ona skierowana.

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 maja 2001 r.

W imieniu Rady

T. BODSTRÖM

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. C 29 E z 30.1.2001, str. 281.

⁽²⁾ Opinia wydana dnia 5 kwietnia 2001 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. C 139 z 11.5.2001, str. 6.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 19 z 23.1.1999, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, str. 31.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 24 z 30.1.1998, str. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 105 z 27.4.1996, str. 1.

© European Communities (Wspólnoty Europejskie), 2003-2004, <http://europa.eu.int/eur-lex/lex>
Wyłącznie prawodawstwo Wspólnot Europejskich opublikowane w drukowanej wersji Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej uznawane jest za autentyczne.

Dz.U.UE.L.07.257.16

DECYZJA NR 1149/2007/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 25 września 2007 r.

ustanawiająca na lata 2007-2013 program szczegółowy "Wymiar sprawiedliwości w sprawach cywilnych" jako część programu ogólnego "Prawa podstawowe i sprawiedliwość"

(Dz.U.UE L z dnia 3 października 2007 r.)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 61 lit. c) i art. 67 ust. 5,

uwzględniając wniosek Komisji,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Wspólnota postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwijanie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w której zapewniony jest swobodny przepływ osób. W tym celu Wspólnota powinna przyjąć, między innymi, środki w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach cywilnych niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

(2) W ślad za poprzednimi programami, takimi jak Grotius⁽²⁾ i projekt Robert Schuman⁽³⁾, rozporządzeniem Rady (WE) nr 743/2002⁽⁴⁾ ustanowiono na lata 2002-2006 ogólne ramy działań Wspólnoty w celu ułatwienia wprowadzenia w życie współpracy sądowej w sprawach cywilnych.

(3) Podczas posiedzenia Rady Europejskiej w Brukseli w dniach 4 i 5 listopada 2004 r. Rada Europejska przyjęła program haski: "Wzmacnianie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii Europejskiej"⁽⁵⁾ (zwany dalej "programem haskim").

(4) Rada i Komisja przyjęły w czerwcu 2005 r. plan działania służący realizacji programu haskiego⁽⁶⁾.

(5) Ambitne cele ustanowione przez Traktat i program haski powinny zostać osiągnięte poprzez stworzenie elastycznego i skutecznego programu, który ułatwi planowanie i realizację celów.

(6) Program "Wymiar sprawiedliwości w sprawach cywilnych" powinien przewidywać podejmowanie przez Komisję inicjatyw, zgodnie z zasadą pomocniczości, w zakresie działań na rzecz wspierania organizacji propagujących i ułatwiających współpracę sądową w sprawach cywilnych oraz w zakresie działań na rzecz wspierania konkretnych projektów.

(7) Program "Wymiar sprawiedliwości w sprawach cywilnych" o ogólnym zakresie, mający na celu poprawę wzajemnego zrozumienia prawnych i sądowych systemów państw członkowskich, przyczyni się do obniżenia barier we współpracy sądowej w sprawach cywilnych, co usprawni funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

(8) Zgodnie z programem haskim wzmocnienie wzajemnego zaufania wymaga wyraźnego wysiłku w celu zwiększenia wzajemnego zrozumienia między organami sądowymi i zrozumienia poszczególnych systemów prawnych. Szczególną uwagę i wsparcie pod tym względem należy skierować do europejskich sieci krajowych organów publicznych.

(9) Niniejsza decyzja powinna przewidzieć możliwość współfinansowania działalności niektórych sieci europejskich w takim zakresie, w jakim wydatki ponoszone są na realizację celów leżących w ogólnym interesie europejskim. Współfinansowanie to nie powinno jednak oznaczać, że tego rodzaju sieci zostaną objęte jakimkolwiek przyszłym programem, ani stać na przeszkodzie temu, by inne sieci europejskie mogły korzystać ze wsparcia na swoją działalność zgodnie z niniejszą decyzją.

(10) Wszelkie instytucje, stowarzyszenia lub sieci otrzymujące dotacje w ramach programu "Wymiar sprawiedliwości w sprawach cywilnych" powinny informować o wsparciu uzyskanym od Wspólnoty zgodnie z wytycznymi dotyczącymi widoczności finansowania, które mają być ustalone przez Komisję.

(11) Niniejsza decyzja ustanawia kopertę finansową na cały okres trwania programu, która będzie podstawowym punktem odniesienia dla władzy budżetowej w rozumieniu pkt 37 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽⁷⁾ w trakcie całorocznej procedury budżetowej.

(12) W związku z tym, że cele niniejszej decyzji nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary i skutki programu możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza decyzja nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(13) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽⁸⁾ (zwane dalej "rozporządzeniem finansowym") oraz rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania

rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002⁽⁹⁾, które zabezpieczają interesy finansowe Wspólnoty, muszą być stosowane z uwzględnieniem zasad prostoty i spójności w wyborze instrumentów budżetowych, ograniczenia liczby przypadków, w których Komisja jest bezpośrednio odpowiedzialna za ich wdrożenie i zarządzanie nimi, a także wymaganej proporcjonalności między poziomem środków a obciążeniem administracyjnym związanym z ich wykorzystaniem.

(14) Należy również podjąć stosowne działania, aby zapobiec nieprawidłowościom i nadużyciom finansowym, oraz podjąć niezbędne kroki w celu odzyskania utraconych, nienależnie wypłaconych lub nieodpowiednio wykorzystanych środków, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot⁽¹⁰⁾, rozporządzeniem Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami⁽¹¹⁾ oraz rozporządzeniem (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącym dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF)⁽¹²⁾.

(15) Rozporządzenie finansowe wymaga, aby dotacje operacyjne miały podstawę w akcie podstawowym.

(16) Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszej decyzji powinny być przyjmowane zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽¹³⁾, z rozróżnieniem środków podlegających procedurze zarządzania i środków podlegających procedurze doradczej, przy czym w pewnych przypadkach, z uwagi na większą skuteczność, właściwsze będzie zastosowanie procedury doradczej.

(17) Zgodnie z art. 7 ust. 3 decyzji 1999/468/WE Parlament Europejski powinien być informowany przez Komisję o działaniach komitetu związanych z wdrażaniem tego programu. W szczególności Parlament Europejski powinien otrzymać projekt programu rocznego, gdy zostanie on przedłożony komitetowi zarządzającemu. Parlament Europejski powinien otrzymać ponadto wyniki głosowania i streszczenie protokołów posiedzeń tego komitetu.

(18) Zgodnie z art. 3 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii dołączonego do Traktatu o Unii Europejskiej oraz do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską Zjednoczone Królestwo i Irlandia powiadomiły o swoim zamiarze uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszej decyzji.

(19) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii dołączonego do Traktatu o Unii Europejskiej oraz do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji, nie jest nią związana ani nie podlega jej stosowaniu.

(20) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wydał opinię w sprawie niniejszej decyzji⁽¹⁴⁾.

(21) W celu zapewnienia skutecznej i terminowej realizacji programu niniejsza decyzja powinna być stosowana od dnia 1 stycznia 2007 r.,

STANOWIĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Ustanowienie programu

1. Niniejsza decyzja ustanawia program szczegółowy "Wymiar sprawiedliwości w sprawach cywilnych", zwany dalej "programem", jako część programu ogólnego "Prawa podstawowe i wymiar sprawiedliwości", aby przyczynić się do stopniowego ustanowienia przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.

2. Program obejmuje okres od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.

3. W niniejszej decyzji określenie "państwo członkowskie" oznacza państwa członkowskie z wyjątkiem Danii.

Artykuł 2

Cele ogólne

1. Cele ogólne programu są następujące:

- a) propagowanie współpracy sądowej w celu przyczynienia się do utworzenia prawdziwego europejskiego obszaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych, opartego na zasadzie wzajemnego uznawania i zaufania;
- b) wspieranie usuwania przeszkód zakłócających właściwy przebieg transgranicznych postępowań cywilnych w państwach członkowskich;
- c) doprowadzenie do poprawy codziennego życia osób fizycznych i przedsiębiorstw przez umożliwienie im dochodzenia swoich praw na terytorium całej Unii Europejskiej, w szczególności dzięki poprawie dostępu do wymiaru sprawiedliwości;
- d) rozwijanie kontaktów, wymiany informacji i tworzenia sieci pomiędzy organami prawnymi, sądowymi i administracyjnymi oraz zawodami prawniczymi - między innymi poprzez wspieranie szkoleń w dziedzinie sądownictwa, w celu poprawy wzajemnego zrozumienia między tymi organami i między przedstawicielami zawodów prawniczych.

2. Bez uszczerbku dla celów i kompetencji Wspólnoty cele ogólne programu przyczyniają się do rozwoju polityk wspólnotowych, a w szczególności do utworzenia obszaru sądownictwa.

Artykuł 3

Cele szczegółowe

Cele szczegółowe programu są następujące:

- a) rozwijanie współpracy sądowej w sprawach cywilnych w celu:
 - (i) zapewnienia pewności prawnej i poprawienia dostępu do wymiaru sprawiedliwości;
 - (ii) wspierania wzajemnego uznawania orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych;
 - (iii) eliminowania przeszkód, w odniesieniu do transgranicznych postępowań spornych, wynikających z rozbieżności w zakresie prawa cywilnego i postępowania cywilnego, oraz wspierania w tym celu niezbędnej zgodności prawodawstwa;
 - (iv) zagwarantowania prawidłowego stosowania prawa przez unikanie sporów o właściwość;

- b) poszerzanie wzajemnej wiedzy o funkcjonujących w państwach członkowskich systemach prawnych i sądowniczych w sprawach cywilnych oraz propagowanie i wzmocnianie tworzenia sieci, wzajemnej współpracy, wymiany i rozpowszechniania informacji, doświadczeń i najlepszych wzorców;
- c) zapewnienie należytego wprowadzania w życie oraz prawidłowego i konkretnego stosowania i oceny instrumentów wspólnotowych w obszarze współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych;
- d) lepsze informowanie o systemach prawnych w państwach członkowskich i poprawa dostępu do wymiaru sprawiedliwości;
- e) promowanie szkoleń przedstawicieli zawodów prawniczych w zakresie prawa unijnego i wspólnotowego;
- f) ocena ogólnych warunków niezbędnych do wzmocnienia wzajemnego zaufania, przy jednoczesnym pełnym poszanowaniu niezawisłości władzy sądowniczej;
- g) ułatwienie działania Europejskiej Sieci Sądowej w sprawach cywilnych i handlowych, ustanowionej decyzją Rady 2001/470/WE⁽¹⁵⁾.

Artykuł 4

Działania

Z myślą o realizacji celów ogólnych i szczegółowych określonych w art. 2 i 3 program wspiera następujące rodzaje działań na warunkach określonych w rocznych programach prac, o których mowa w art. 9 ust. 2:

- a) działania szczegółowe inicjowane przez Komisję, takie jak studia i badania naukowe, badania opinii publicznej i sondaże, określanie wskaźników i wspólnych metodologii, gromadzenie, opracowywanie i rozpowszechnianie danych i statystyk, seminaria, konferencje i spotkania ekspertów, organizacja kampanii i imprez publicznych, tworzenie i obsługa witryn internetowych, przygotowywanie i rozpowszechnianie materiałów informacyjnych, wspieranie sieci ekspertów krajowych i zarządzanie tymi sieciami oraz działania w zakresie analizy, monitorowania i oceny; lub
- b) szczegółowe projekty ponadnarodowe o znaczeniu wspólnotowym przedstawione przez organ lub jakąkolwiek inną instytucję państwa członkowskiego, organizację międzynarodową lub organizację pozarządową i w każdym przypadku dotyczące co najmniej dwóch państw członkowskich lub co najmniej jednego państwa członkowskiego i jednego innego państwa, które może być krajem przystępującym albo krajem kandydującym; lub
- c) działalność organizacji pozarządowych lub innych podmiotów realizujących cele leżące w ogólnym interesie europejskim zgodnie z celami ogólnymi programu na warunkach określonych w rocznych programach prac; lub
- d) dotacje operacyjne przeznaczone na współfinansowanie wydatków związanych ze stałym programem prac europejskiej sieci naczelnych rad sądownictwa oraz sieci prezesów sądów najwyższych Unii Europejskiej w zakresie, w jakim wydatki te są przeznaczone na osiągnięcie celów leżących w ogólnym interesie europejskim przez propagowanie wymiany poglądów i doświadczeń w sprawach dotyczących prawoznawstwa, organizacji i działań członków tych sieci w ramach wykonywania przez nich funkcji sądowniczych lub doradczych w kwestiach związanych z prawem wspólnotowym.

Artykuł 5

Uczestnictwo

1. W działaniach objętych programem mogą uczestniczyć następujące kraje: kraje przystępujące, kraje kandydujące oraz kraje Bałkanów Zachodnich objęte procesem stabilizacji i stowarzyszenia, zgodnie z warunkami określonymi w odpowiednich układach o stowarzyszeniu lub dodatkowych protokołach do nich, dotyczących uczestnictwa w programach Wspólnoty zawartych z tymi krajami lub takich, które zostaną zawarte w przyszłości.

2. W projektach mogą uczestniczyć przedstawiciele zawodów prawniczych z Danii, z krajów kandydujących nieuczestniczących w programie, o ile pomoże to w przygotowaniu tych krajów do przystąpienia, lub z innych krajów trzecich nieuczestniczących w programie, o ile służy to celom projektów.

Artykuł 6

Grupy docelowe

1. Program przeznaczony jest między innymi dla przedstawicieli zawodów prawniczych, dla organów krajowych oraz dla ogółu obywateli Unii.

2. Do celów niniejszej decyzji określenie "przedstawiciele zawodów prawniczych" oznacza sędziów, prokuratorów, adwokatów, radców prawnych, notariuszy, personel akademicki i naukowy, urzędników ministerstw, urzędników sądowych, komorników, tłumaczy sądowych i przedstawicieli innych zawodów związanych z sądownictwem w dziedzinie prawa cywilnego.

Artykuł 7

Dostęp do programu

Dostęp do programu jest otwarty dla instytucji oraz organizacji publicznych lub prywatnych, w tym organizacji zawodowych, szkół wyższych, instytutów badawczych, instytutów kształcenia zawodowego dla przedstawicieli zawodów prawniczych, organizacji międzynarodowych oraz dla organizacji pozarządowych w państwach członkowskich.

Artykuł 8

Rodzaje wsparcia

1. Finansowanie wspólnotowe może przyjmować następujące formy prawne:

- a) dotacje;
- b) zamówienia publiczne.

2. Dotacje wspólnotowe są przyznawane w następstwie zaproszeń do składania wniosków i są udzielane w formie dotacji operacyjnych i dotacji na działania. Maksymalną stawkę współfinansowania określa się w rocznych programach prac.

3. Ponadto wprowadza się przepis dotyczący wydatków na środki towarzyszące w drodze zamówień publicznych, w którym to przypadku finansowanie wspólnotowe przeznacza się na zakup towarów i usług. Obejmuje to między innymi wydatki na informowanie i komunikowanie,

przygotowanie, wdrażanie, monitorowanie, kontrolę oraz ocenę projektów, polityk, programów i prawodawstwa.

Artykuł 9

Środki wykonawcze

1. Komisja realizuje pomoc finansową Wspólnoty zgodnie z rozporządzeniem finansowym.

2. W celu realizacji programu Komisja, w ramach celów ogólnych określonych w art. 2, przyjmuje roczne programy prac określające cele szczegółowe, priorytety tematyczne, środki towarzyszące, o których mowa w art. 8 ust. 3, i w razie konieczności - wykaz innych działań.

3. Roczne programy prac są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 10 ust. 2.

4. Procedury oceny i przyznawania dotacji na działania uwzględniają między innymi następujące kryteria:

- a) zgodność proponowanego działania z rocznym programem prac, celami określonymi w art. 2 i 3 oraz rodzajami działań środkami określonymi w art. 4;
- b) jakość proponowanego działania pod względem jego koncepcji, organizacji, sposobu przedstawienia i oczekiwanych wyników;
- c) wysokość kwoty finansowania wspólnotowego przedstawioną we wniosku i jej adekwatność w odniesieniu do oczekiwanych wyników;
- d) wpływ oczekiwanych wyników na cele określone w art. 2 i 3 oraz na działania, o których mowa w art. 4.

5. Wnioski o dotacje operacyjne, o których mowa w art. 4 lit. d), ocenia się między innymi pod kątem:

- a) spójności z celami programu;
- b) jakości planowanych działań;
- c) prawdopodobnego efektu mnożnikowego wywieranego na adresatów tych działań;
- d) geograficznego aspektu skutków przeprowadzonych działań;
- e) zaangażowania obywateli w struktury organizacyjne stosownych podmiotów;
- f) stosunku kosztów do korzyści proponowanego działania.

6. Komisja rozpatruje każde proponowane działanie przedłożone jej zgodnie z art. 4 lit. b) i c). Decyzje dotyczące tych działań podejmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 11 ust. 2.

Artykuł 10

Komitet zarządzający

1. Komisja jest wspierana przez komitet zarządzający.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.

Okres, o którym mowa w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE, ustala się na trzy miesiące.

Artykuł 11

Komitet doradczy

1. Komisja jest wspierana przez komitet doradczy.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.

Artykuł 12

Komplementarność

1. Dąży się do synergii i komplementarności z innymi instrumentami Wspólnoty, w szczególności z programem szczegółowym "Wymiar sprawiedliwości w sprawach karnych" jako części programu ogólnego "Prawa podstawowe i wymiar sprawiedliwości" oraz z programami ogólnymi "Bezpieczeństwo i ochrona wolności" i "Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi". Element statystyczny informacji o wymiarze sprawiedliwości w sprawach cywilnych opracowuje się we współpracy z państwami członkowskimi, w miarę potrzeby przy wykorzystaniu wspólnotowego programu statystycznego.

2. Na zasadzie wyjątku program może mieć wspólne środki z innymi instrumentami Wspólnoty, w szczególności z programem szczegółowym "Wymiar sprawiedliwości w sprawach karnych" jako część programu ogólnego "Prawa podstawowe i wymiar sprawiedliwości", w celu realizacji działań spełniających cele obu programów.

3. Działania finansowane na mocy niniejszej decyzji nie otrzymują pomocy finansowej w tym samym celu z innych instrumentów finansowych Unii lub Wspólnoty. Beneficjenci programu dostarczają Komisji informacje na temat finansowania otrzymanego z budżetu ogólnego Unii Europejskiej oraz z innych źródeł, a także na temat bieżących wniosków o finansowanie.

Artykuł 13

Środki budżetowe

1. Ustala się kopertę finansową na realizację niniejszej decyzji w wysokości 109.300.000 EUR na okres wskazany w art. 1.

2. Środki budżetowe przydzielone na działania przewidziane w niniejszym programie zapisuje się w rocznych środkach budżetu ogólnego Unii Europejskiej. Dostępne roczne środki zatwierdza władza budżetowa w granicach wyznaczonych przez ramy finansowe.

Artykuł 14

Monitorowanie

1. Komisja zapewnia, aby beneficjent przedłożył sprawozdania techniczne i finansowe na temat postępu prac dla każdego działania finansowanego w ramach programu oraz aby sprawozdanie końcowe zostało przedłożone w terminie trzech miesięcy od zakończenia działania. Komisja określa formę i treść sprawozdań. Komisja udostępnia te sprawozdania państwom członkowskim.

2. Bez uszczerbku dla kontroli przeprowadzanych przez Trybunał Obrachunkowy we współpracy z właściwymi krajowymi instytucjami lub służbami kontrolnymi zgodnie z art. 248 Traktatu oraz dla wszelkich kontroli przeprowadzanych zgodnie z art. 279 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) Traktatu, urzędnicy i inni pracownicy Komisji mogą przeprowadzać kontrole na miejscu, w tym kontrole wrywkowe, dotyczące działań finansowanych w ramach programu.

3. Komisja zapewnia, aby kontrakty i umowy zawierane w związku z realizacją programu przewidywały w szczególności nadzór i kontrolę finansową ze strony Komisji (lub upoważnionego przez nią przedstawiciela), w razie konieczności za pomocą kontroli przeprowadzanych wrywkowo oraz kontroli prowadzonych przez Trybunał Obrachunkowy.

4. Komisja zapewnia, aby przez okres pięciu lat od daty dokonania ostatniej płatności w związku z jakimkolwiek działaniem beneficjent korzystający ze wsparcia finansowego zachował do dyspozycji Komisji wszelkie dokumenty poświadczające wydatki związane z tym działaniem.

5. Na podstawie wyników sprawozdań i kontroli wrywkowych, o których mowa w ust. 1 i 2, Komisja zapewnia w razie konieczności korektę pierwotnie zatwierdzonej wysokości pomocy finansowej lub warunków jej przydziału, a także harmonogramu płatności.

6. Komisja zapewnia podjęcie wszelkich innych niezbędnych kroków w celu sprawdzenia, czy finansowane działania są przeprowadzane prawidłowo i zgodnie z przepisami niniejszej decyzji i rozporządzenia finansowego.

Artykuł 15

Ochrona interesów finansowych Wspólnoty

1. Podczas realizacji działań finansowanych na mocy niniejszej decyzji Komisja zapewnia ochronę interesów finansowych Wspólnoty przez zastosowanie środków zapobiegających nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nielegalnym działaniom, poprzez skuteczne kontrole, odzyskiwanie nienależycie wypłaconych kwot oraz, w przypadku wykrycia nieprawidłowości, poprzez system skutecznych, proporcjonalnych i odstrasających sankcji, zgodnie z rozporządzeniami (WE, Euratom) nr 2988/95, (Euratom, WE) nr 2185/96 oraz (WE) nr 1073/1999.

2. W przypadku działań wspólnotowych finansowanych w ramach niniejszej decyzji do wszelkich naruszeń przepisów prawa wspólnotowego, w tym także do naruszeń zobowiązania umownego ustanowionego na podstawie programu, wynikających z działania lub zaniechania podmiotu gospodarczego, które przez nieuzasadnioną pozycję wydatków przynoszą lub mogłyby przynieść szkodę budżetowi ogólnemu Unii Europejskiej lub budżetom zarządzanym przez Wspólnoty Europejskie, stosuje się przepisy rozporządzeń (WE, Euratom) nr 2988/95 oraz (Euratom, WE) nr 2185/96.

3. Komisja zapewnia, aby kwota pomocy finansowej przydzielona na dane działanie została obniżona, zawieszona lub odzyskana, jeżeli stwierdzone zostaną nieprawidłowości, w tym niezgodność z przepisami niniejszej decyzji lub decyzji indywidualnej lub z postanowieniami danego kontraktu lub umowy o przyznaniu pomocy finansowej, lub też jeżeli okaże się, że dane działanie zostało bez uprzedniej zgody Komisji zmienione w sposób sprzeczny z charakterem lub warunkami realizacji projektu.

4. Jeżeli nie dotrzymano terminów lub jeżeli stan realizacji danego działania uzasadnia jedynie część przydzielonej pomocy finansowej, beneficjent przedstawia Komisji uwagi w określonym terminie. W przypadku gdy beneficjent nie udzieli satysfakcjonującej odpowiedzi,

Komisja zapewnia, aby pozostała część pomocy finansowej mogła być anulowana oraz aby zwrócono się o zwrot już wypłaconych kwot.

5. Komisja zapewnia, aby wszelkie nienależycie wypłacone kwoty zostały jej zwrócone. Od kwot, które nie zostały zwrócone w odpowiednim czasie, naliczane są odsetki zgodnie z warunkami określonymi w rozporządzeniu finansowym.

Artykuł 16

Ocena

1. Program jest regularnie monitorowany w celu obserwowania postępów w realizacji prowadzonych w jego ramach działań.

2. Komisja zapewnia regularną, niezależną i zewnętrzną ocenę programu.

3. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie:

- a) coroczną prezentację na temat realizacji programu;
- b) okresowe sprawozdanie oceniające na temat uzyskanych wyników oraz jakościowych i ilościowych aspektów realizacji niniejszego programu, w tym na temat prac wykonanych przez beneficjentów dotacji operacyjnych, o których mowa w art. 4 lit. d) - nie później niż do dnia 31 marca 2011 r.;
- c) komunikat w sprawie kontynuacji programu - nie później niż do dnia 30 sierpnia 2012 r.;
- d) sprawozdanie z oceny ex post - nie później niż do dnia 31 grudnia 2014 r.

Artykuł 17

Publikacja wykazu działań

Komisja co roku publikuje wykaz działań finansowanych w ramach programu wraz z krótkim opisem każdego projektu.

Artykuł 18

Uwidocznienie wsparcia

Komisja ustala wytyczne dla zapewnienia uwidocznienia finansowania przyznanego na mocy niniejszej decyzji.

Artykuł 19

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2007 r.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 25 września 2007 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

W imieniu Rady

H.-G. PÖTTERING

M. LOBO ANTUNES

Przewodnicząc

Przewodniczący

- ⁽¹⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym), wspólne stanowisko Rady z dnia 13 czerwca 2007 r. (Dz.U. C 171 E z 24.7.2007, str. 1) oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lipca 2007 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Decyzja Rady z dnia 18 września 2007 r.
- ⁽²⁾ Wspólne działanie 96/636/WSiSW z dnia 28 października 1996 r. przyjęte przez Radę na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie programu zachęt i wymiany przedstawicieli zawodów prawniczych w dziedzinie prawa cywilnego ("Program Grotius") (Dz.U. L 287 z 8.11.1996, str. 3); rozporządzenie Rady (WE) nr 290/2001 z dnia 12 lutego 2001 r. w sprawie przedłużenia obowiązywania programu zachęt i wymiany przedstawicieli zawodów prawniczych w dziedzinie prawa cywilnego ("Program Grotius dla spraw cywilnych") (Dz.U. L 43 z 14.2.2001, str. 1).
- ⁽³⁾ Decyzja nr 1496/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca program działania na rzecz poprawy znajomości prawa wspólnotowego wśród przedstawicieli zawodów prawniczych (projekt Robert Schuman) (Dz.U. L 196 z 14.7.1998, str. 24).
- ⁽⁴⁾ Dz.U. L 115 z 1.5.2002, str. 1.
- ⁽⁵⁾ Dz.U. C 53 z 3.3.2005, str. 1
- ⁽⁶⁾ Dz.U. C 198 z 12.8.2005, str. 1
- ⁽⁷⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, str. 1.
- ⁽⁸⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1995/2006 (Dz.U. L 390 z 30.12.2006, str. 1).
- ⁽⁹⁾ Dz.U. L 357 z 31.12.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 478/2007 (Dz.U. L 111 z 28.4.2007, str. 13).
- ⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 312 z 23.12.1995, str. 1.
- ⁽¹¹⁾ Dz.U. L 292 z 15.11.1996, str. 2.
- ⁽¹²⁾ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, str. 1.
- ⁽¹³⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).
- ⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 69 z 21.3.2006, str. 1.
- ⁽¹⁵⁾ Dz.U. L 174 z 27.6.2001, str. 25.

© European Communities (Wspólnoty Europejskie), 2003-2004, <http://europa.eu.int/eur-lex/lex>
Wyłącznie prawodawstwo Wspólnot Europejskich opublikowane w drukowanej wersji Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej uznawane jest za autentyczne.

Dz.U.UE.L.04.143.15

Dz.U.UE-sp.19-7-38

2005.01.21	spost.	Dz.U.UE.L.07.174.22	ogólne
2005.11.24	zm.	Dz.U.UE.L.05.300.6	art. 1
2008.12.04	zm.	Dz.U.UE.L.08.304.80	art. 2

ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 805/2004 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 21 kwietnia 2004 r.

w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych

(Dz.U.UE L z dnia 30 kwietnia 2004 r.)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 61 lit. c) i tiret drugie art. 67 ust. 5,

uwzględniając wniosek Komisji⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Wspólnota postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwijanie obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, gdzie zapewniona jest swoboda przepływu osób. W tym celu Wspólnota musi przyjąć m.in. środki w zakresie współpracy sądowej w sprawach cywilnych, konieczne dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

(2) W dniu 3 grudnia 1998 r. Rada przyjęła plan działań Rady i Komisji w sprawie najlepszego wykonania postanowień Traktatu z Amsterdamu odnoszących się do utworzenia przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości (wiedeński plan działań⁽⁴⁾).

(3) Rada Europejska zebrana w Tampere w dniach 15 i 16 października 1999 r. uznała zasadę wzajemnego uznawania decyzji sądowych za kamień węgielny dla utworzenia prawdziwego obszaru sądowego.

(4) W dniu 30 listopada 2000 r. Rada przyjęła program środków dla wykonania zasady wzajemnego uznawania decyzji w sprawach cywilnych i handlowych⁽⁵⁾. Program ten obejmuje w swoim pierwszym etapie zniesienie *exequatur*, tj. utworzenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych.

(5) Pojęcie "roszczenia bezsporne" powinno obejmować wszystkie sytuacje, w których wierzyciel, przy możliwym do zweryfikowania niekwestionowaniu przez dłużnika rodzaju lub wysokości roszczenia pieniężnego, uzyskał decyzję sądu przeciwko dłużnikowi albo nadający się do wykonania dokument wymagający wyraźnej zgody dłużnika, np. ugodę sądową lub dokument urzędowy.

(6) Brak zarzutów ze strony dłużnika, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. b), może przyjąć formę niestawiennictwa na rozprawie lub niezastosowania się do wezwania przez sąd do wypowiedzenia się na piśmie co do zamiaru prowadzenia obrony.

(7) Niniejsze rozporządzenie powinno stosować się do orzeczeń, ugód sądowych i dokumentów urzędowych w sprawie roszczeń bezspornych oraz decyzji wydanych na skutek zaskarżenia orzeczeń, ugód sądowych i dokumentów urzędowych, którym nadano zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego.

(8) W konkluzjach z Tampere Rada Europejska uznała, że dostęp do wykonania orzeczenia w Państwie Członkowskim innym niż to, w którym orzeczenie zostało wydane, powinien być przyspieszony i uproszczony poprzez rezygnację ze stosowania środków pośrednich podejmowanych przed wykonaniem orzeczenia w Państwie Członkowskim, w którym wnosi się o wykonanie. Orzeczenie, któremu sąd wydania nadał zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego, dla celów wykonania powinno być traktowane tak, jakby było wydane w Państwie Członkowskim, w którym wnosi się o wykonanie. Dla przykładu, w Zjednoczonym Królestwie rejestracja orzeczenia sądu zagranicznego opatrzonego zaświadczeniem będzie odbywać się dlatego według tych samych zasad co rejestracja orzeczenia wydanego w innej części Zjednoczonego Królestwa i nie może pociągać za sobą kontroli merytorycznej orzeczenia sądu zagranicznego. Warunki dotyczące wykonywania orzeczeń w dalszym ciągu będą określane przez prawo krajowe.

(9) Procedura taka powinna mieć wiele istotnych zalet w porównaniu z procedurą *exequatur* przewidzianą w rozporządzeniu Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽⁶⁾, w związku z brakiem potrzeby zatwierdzania przez organ sądowy w drugim Państwie Członkowskim i związanych z tym opóźnień oraz kosztów.

(10) W przypadku wydania przez sąd w Państwie Członkowskim orzeczenia dotyczącego roszczenia bezspornego pod nieobecność dłużnika w postępowaniu zniesienie w Państwie Członkowskim wykonania wszelkiej kontroli nierozzerwalnie wiąże się i zależy od istnienia dostatecznej gwarancji przestrzegania prawa do obrony.

(11) Niniejsze rozporządzenie dąży do umacniania praw podstawowych oraz uwzględnia zasady uznane w szczególności w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej. W szczególności dąży ono do zapewnienia pełnego poszanowania prawa do uczciwego procesu, uznanego w art. 47 Karty.

(12) Należy ustanowić minimalne standardy dla postępowań prowadzących do wydania orzeczenia, aby zapewnić, że dłużnik będzie poinformowany o toczącym się przeciwko niemu postępowaniu sądowym, wymogach aktywnego uczestnictwa w postępowaniu w celu zakwestionowania roszczenia oraz o konsekwencjach wynikających z jego nieuczestnictwa, w odpowiednim czasie oraz w sposób umożliwiający mu zorganizowanie obrony.

(13) Z uwagi na różnice w przepisach procedury cywilnej Państw Członkowskich, a zwłaszcza w przepisach regulujących doręczanie dokumentów, zachodzi konieczność precyzyjnego i szczegółowego zdefiniowania tych minimalnych standardów. W szczególności metody doręczenia oparte na fikcji prawnej nie mogą być, jeśli chodzi o wypełnienie tych minimalnych standardów, uznane za wystarczające, aby nadać orzeczeniu zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego.

(14) Wszystkie metody doręczenia wymienione w art. 13 i 14 charakteryzują się albo całkowitą pewnością (art. 13), albo bardzo wysokim stopniem prawdopodobieństwa (art. 14), że doręczany dokument dotarł do adresata. W kategorii drugiej orzeczeniu należy nadać zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego jedynie wówczas, gdy Państwo Członkowskie wydania dysponuje odpowiednim mechanizmem umożliwiającym dłużnikowi ubieganie się o pełną kontrolę orzeczenia zgodnie z warunkami określonymi w art. 19, w tych wyjątkowych przypadkach, gdy pomimo postępowania zgodnie z art. 14 dokument nie dotarł do adresata.

(15) Należy rozumieć, że osobiste doręczenie niektórym osobom innym niż sam dłużnik zgodnie z art. 14 ust. 1 lit. a) i b) spełnia wymogi tych przepisów tylko wówczas, gdy te osoby rzeczywiście przyjęły/otrzymały przedmiotowy dokument.

(16) Artykuł 15 powinien mieć zastosowanie do sytuacji, gdy dłużnik nie może reprezentować siebie w sądzie, jak to jest w przypadku osób prawnych, i gdy osobę, która ma go reprezentować, określa prawo, a także do sytuacji, gdy dłużnik upoważnił inną osobę, w szczególności adwokata, do reprezentowania go w konkretnym postępowaniu sądowym w danej sprawie.

(17) Sądy właściwe do badania pełnej zgodności z minimalnymi standardami proceduralnymi powinny, o ile są one spełnione, wydawać standardowe zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego, które czyni to badanie i jego wyniki przejrzystymi.

(18) Wzajemne zaufanie do wymiaru sprawiedliwości Państw Członkowskich uzasadnia przyjęcie przez sąd jednego z Państw Członkowskich, że zostały spełnione wszystkie warunki nadania orzeczeniu zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego umożliwiające wykonanie tego orzeczenia we wszystkich pozostałych Państwach Członkowskich bez dokonywania kontroli sądowej prawidłowego zastosowania minimalnych standardów proceduralnych w Państwie Członkowskim, w którym orzeczenie ma zostać wykonane.

(19) Niniejsze rozporządzenie nie nakłada na Państwa Członkowskie obowiązku dostosowania ich ustawodawstw krajowych do minimalnych standardów proceduralnych w nim określonych. Tworzy ono zachętę ku temu, poprzez oferowanie możliwości skuteczniejszej i szybszej wykonalności orzeczeń w innych Państwach Członkowskich tylko w przypadku spełnienia tych minimalnych standardów.

(20) Ubieganie się o nadanie zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych powinno być fakultatywne dla wierzyciela, który może zamiast tego wybrać system uznawania i wykonywania zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 44/2001 lub inne instrumenty wspólnotowe.

(21) W przypadku konieczności przesłania dokumentu z jednego Państwa Członkowskiego do drugiego dla celów doręczenia go tam zastosowanie powinno mieć niniejsze rozporządzenie, a w szczególności zawarte w nim przepisy dotyczące doręczeń, razem z rozporządzeniem (WE) nr 1348/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie doręczania dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych lub handlowych w Państwach Członkowskich⁽⁷⁾, w szczególności jego art. 14, w związku z oświadczeniami Państw Członkowskich złożonymi na podstawie art. 23 tego rozporządzenia.

(22) Ponieważ cele proponowanych działań nie mogą być osiągnięte w wystarczającym stopniu przez Państwa Członkowskie, a mogą one, z uwagi na ich skalę lub rezultaty, być w większym stopniu zrealizowane na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne dla realizacji tych celów.

(23) Środki konieczne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽⁸⁾.

(24) Zgodnie z art. 3 Protokołu w sprawie statusu Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, stanowiącego załącznik do Traktatu o Unii Europejskiej oraz Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Zjednoczone Królestwo oraz Irlandia poinformowały, że chcą uczestniczyć w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.

(25) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie statusu Danii, stanowiącego załącznik do Traktatu o Unii Europejskiej oraz Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, a tym samym nie jest ono dla niej wiążące ani nie jest poddana jego zastosowaniu.

(26) Zgodnie z art. 67 ust. 5 tiret drugie Traktatu procedurę współdecyzji stosuje się od dnia 1 lutego 2003 r. dla środków ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

Celem niniejszego rozporządzenia jest utworzenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych, aby umożliwić, poprzez ustanowienie minimalnych standardów, swobodny przepływ orzeczeń, ugód sądowych oraz dokumentów urzędowych na obszarze wszystkich Państw Członkowskich, bez potrzeby wszczynania jakichkolwiek postępowań pośrednich w Państwie Członkowskim wykonania przed uznaniem i wykonaniem.

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie w sprawach cywilnych i handlowych, bez względu na charakter sądu lub trybunału. Nie rozciąga się ono, w szczególności, na sprawy skarbowe, celne lub administracyjne, ani na dotyczące odpowiedzialności państwa za działania i zaniechania w wykonywaniu władzy publicznej (*acta iure imperii*).

2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:

- a) stanu cywilnego lub zdolności prawnej osób fizycznych, praw majątkowych wynikających ze stosunków małżeńskich, testamentów i dziedziczenia;
- b) upadłości, postępowania związanego z likwidacją niewypłacalnych spółek lub innych osób prawnych, porozumień sądowych, układów oraz innych analogicznych postępowań;
- c) ubezpieczeń społecznych;
- d) arbitrażu.

3. W niniejszym rozporządzeniu termin "Państwo Członkowskie" oznacza Państwa Członkowskie z wyjątkiem Danii.

Artykuł 3

Tytuły egzekucyjne, którym mają być nadane zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do orzeczeń, ugód sądowych oraz dokumentów urzędowych dotyczących roszczeń bezspornych.

Roszczenie uznaje się za bezsporne, jeżeli:

- a) dłużnik wyraźnie zgodził się co do niego poprzez uznanie lub w drodze ugody zatwierdzonej przez sąd lub zawartej przed sądem w toku postępowania; lub
- b) dłużnik nigdy nie wniósł przeciwko niemu sprzeciwu, zgodnie ze stosownymi wymogami proceduralnymi wynikającymi z prawa Państwa Członkowskiego wydania, w toku postępowania sądowego; lub

- c) dłużnik nie stawiał się ani nie był reprezentowany na rozprawie sądowej dotyczącej tego roszczenia, po początkowym zakwestionowaniu roszczenia w toku postępowania sądowego, pod warunkiem że takie zachowanie traktuje się jako milczące uznanie roszczenia lub uznanie faktów przedstawianych przez wierzyciela na mocy prawa Państwa Członkowskiego wydania; lub
- d) dłużnik wyraźnie zgodził się co do niego w dokumencie urzędowym.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się także do orzeczeń wydanych w wyniku zaskarżenia orzeczeń, ugód sądowych oraz dokumentów urzędowych, którym nadano zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego.

Artykuł 4

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) "orzeczenie": każde orzeczenie wydane przez sąd lub trybunał Państwa Członkowskiego, bez względu na nazwę, jaką takie orzeczenie jest określane, w tym wyrok, nakaz, postanowienie lub nakaz egzekucyjny, a także ustalenie kosztów lub wydatków przez urzędnika sądowego;
- 2) "roszczenie": roszczenie o zapłatę konkretnej kwoty pieniężnej, która stała się wymagalna lub dla której termin wymagalności został określony w orzeczeniu, ugodzie sądowej lub dokumencie urzędowym;
- 3) "dokument urzędowy":
 - a) dokument, który został formalnie sporządzony lub zarejestrowany jako dokument urzędowy i którego autentyczność:
 - i) odnosi się do podpisu i treści dokumentu; oraz
 - ii) została stwierdzona przez władzę publiczną lub inną władzę upoważnioną do tego celu przez Państwo Członkowskie, w którym wydano dany dokument;
 - lub
 - b) porozumienie odnoszące się do zobowiązań alimentacyjnych zawarte z władzami administracyjnymi lub przez nie poświadczone;
- 4) "Państwo Członkowskie wydania": Państwo Członkowskie, w którym wydano orzeczenie, zatwierdzono lub zawarto ugodę sądową, lub sporządzono lub zarejestrowano dokument urzędowy, i w którym mają być im nadane zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego;
- 5) "Państwo Członkowskie wykonania": Państwo Członkowskie, w którym przeprowadza się wykonanie orzeczenia, ugody sądowej lub dokumentu urzędowego, którym nadano zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego;
- 6) "sąd wydania": sąd lub trybunał, który prowadził postępowanie w momencie spełnienia warunków określonych w art. 3 ust. 1 lit. a), b) lub c).
- 7) w Szwecji, w uproszczonym postępowaniu dotyczącym nakazów zapłaty (*betalningsföreläggande*), wyrażenie "sąd" obejmuje również szwedzkie służby egzekucyjne (*kronofogdemyndighet*).

ROZDZIAŁ II

EUROPEJSKI TYTUŁ EGZEKUCYJNY

Artykuł 5

Zniesienie exequatur

Orzeczenie, któremu nadane zostało zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego w Państwie Członkowskim wydania, jest uznawane i wykonywane w innych Państwach Członkowskich bez potrzeby stwierdzania wykonalności i bez możliwości sprzeciwienia się jego uznaniu.

Artykuł 6

Wymagania dotyczące nadania zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego

1. Orzeczeniu w sprawie roszczenia bezspornego wydanemu w Państwie Członkowskim nadaje się, na wniosek złożony w dowolnym czasie w sądzie wydania, zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego, jeżeli:

- a) orzeczenie jest wykonalne w Państwie Członkowskim wydania; oraz
- b) orzeczenie nie stoi w sprzeczności z przepisami dotyczącymi jurysdykcji ustanowionymi w sekcjach 3 i 6 rozdziału II rozporządzenia (WE) nr 44/2001; oraz
- c) postępowanie sądowe w Państwie Członkowskim wydania spełniło wymogi określone w rozdziale III, w przypadku gdy roszczenie jest bezsporne w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) lub c); oraz
- d) orzeczenie zostało wydane w Państwie Członkowskim, w którym dłużnik ma miejsce zamieszkania w rozumieniu art. 59 rozporządzenia (WE) nr 44/2001 w sprawach, w których
 - roszczenie jest bezsporne w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) lub c), oraz
 - odnosi się ono do umowy zawartej przez osobę, konsumenta, w celu, który można uznać za wykraczający poza jego działalność gospodarczą lub zawodową, oraz
 - dłużnik jest konsumentem.

2. W przypadku pozbawienia, zawieszenia lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, któremu nadano zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego, wydaje się, na wniosek złożony w dowolnym czasie w sądzie wydania, zaświadczenie wskazujące na brak lub ograniczenie wykonalności, przy użyciu standardowego formularza przedstawionego w załączniku IV.

3. Bez uszczerbku dla art. 12 ust. 2, w przypadku wydania decyzji na skutek zaskarżenia orzeczenia, któremu nadano zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, wydaje się, na wniosek złożony w dowolnym czasie, zaświadczenie zastępujące poprzednie przy użyciu standardowego formularza przedstawionego w załączniku V, jeżeli decyzja wydana na skutek zaskarżenia jest wykonalna w Państwie Członkowskim wydania.

Artykuł 7

Koszty związane z postępowaniem sądowym

W przypadku gdy orzeczenie zawiera wykonalną decyzję w sprawie kwoty kosztów związanych z postępowaniem sądowym, w tym odsetek, należy nadać mu zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego także w odniesieniu do kosztów, chyba że dłużnik wyraźnie sprzeciwił się obowiązkowi poniesienia tych kosztów w toku postępowania sądowego, zgodnie z przepisami prawa Państwa Członkowskiego wydania.

Artykuł 8

Częściowy Europejski Tytuł Egzekucyjny

Jeżeli tylko części orzeczenia spełniają wymagania niniejszego rozporządzenia, dla tych części wydaje się częściowy Europejski Tytuł Egzekucyjny.

Artykuł 9

Wydanie zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego

1. Zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego wydawane jest przy zastosowaniu standardowego formularza przedstawionego w załączniku I.
2. Zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego wydawane jest w tym samym języku, co orzeczenie.

Artykuł 10

Sprostowanie lub uchylenie zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego

1. Na wniosek złożony do sądu wydania zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego podlega
 - a) sprostowaniu, gdy na skutek istotnego błędu, istnieje rozbieżność pomiędzy orzeczeniem a zaświadczeniem;
 - b) uchyleniu, gdy zostało nadane oczywiście bezzasadnie, biorąc pod uwagę wymogi ustanowione w niniejszym rozporządzeniu.
2. Do sprostowania lub uchylenia zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego stosuje się prawo państwa członkowskiego wydania.
3. Wniosek o sprostowanie lub uchylenie zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego można złożyć przy użyciu standardowego formularza przedstawionego w załączniku VI.
4. Od wydania zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego nie przysługuje żadne odwołanie.

Artykuł 11

Skutek zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego

Zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego jest skuteczne jedynie w granicach wykonalności orzeczenia.

ROZDZIAŁ III

MINIMALNE STANDARDY DLA PROCEDUR DOTYCZĄCYCH ROSZCZEŃ BEZSPORNYCH

Artykuł 12

Zakres stosowania minimalnych standardów

1. Orzeczeniu w sprawie roszczenia, które jest bezsporne w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) lub c), może być nadane zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego jedynie wówczas, gdy postępowanie sądowe w Państwie Członkowskim wydania spełniało wymagania proceduralne określone w niniejszym rozdziale.

2. Takie same wymagania mają zastosowanie do wydania zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego lub nowego zaświadczenia zastępującego poprzednie w rozumieniu art. 6 ust. 3 dla decyzji wydanej na skutek zaskarżenia orzeczenia, jeżeli w momencie wydania tej decyzji, spełnione są warunki określone w art. 3 ust. 1 lit. b) lub c).

Artykuł 13

Doręczenie za potwierdzeniem odbioru przez dłużnika

1. Dokument wszczynający postępowanie lub równoważny dokument może być doręczony dłużnikowi z zastosowaniem jednej z następujących metod:

- a) osobiste doręczenie potwierdzone poświadczeniem odbioru, zawierającym datę odbioru i podpisanym przez dłużnika;
- b) osobiste doręczenie potwierdzone dokumentem podpisanym przez właściwą osobę, która dokonała doręczenia, stwierdzającym, że dłużnik otrzymał dokument lub odmówił jego przyjęcia bez żadnego uzasadnienia prawnego, oraz datę doręczenia;
- c) doręczenie drogą pocztową za poświadczeniem odbioru, zawierającym datę odbioru, podpisanym i zwróconym przez dłużnika;
- d) doręczenie drogą elektroniczną, tj. faksem, pocztą elektroniczną, za poświadczeniem odbioru, zawierającym datę odbioru, podpisanym i zwróconym przez dłużnika.

2. Wezwanie na rozprawę sądową może być doręczone dłużnikowi zgodnie z ust. 1 lub przekazane ustnie na poprzedniej rozprawie sądowej w sprawie tego samego roszczenia i stwierdzone w protokole tej poprzedniej rozprawy.

Artykuł 14

Doręczenie bez potwierdzenia odbioru przez dłużnika

1. Doręczenia dłużnikowi dokumentu wszczynającego postępowanie lub równoważnego dokumentu oraz wszelkich wezwań na rozprawę można również dokonać z zastosowaniem jednej z następujących metod:

- a) osobiste doręczenie na osobisty adres dłużnika do rąk osób mieszkających z dłużnikiem w tym samym gospodarstwie domowym lub tam zatrudnionych;
- b) w przypadku dłużnika prowadzącego działalność gospodarczą lub osoby prawnej, osobiste doręczenie w lokalu przedsiębiorstwa dłużnika, do rąk osób zatrudnionych przez dłużnika;
- c) złożenie dokumentu w skrzynce pocztowej dłużnika;
- d) złożenie dokumentu na poczcie lub we właściwym organie władzy publicznej, za pisemnym powiadomieniem o takim złożeniu pozostawionym w skrzynce pocztowej dłużnika, pod warunkiem że pisemne powiadomienie wyraźnie określa charakter dokumentu jako dokumentu sądowego lub skutek prawny powiadomienia jako skutkującego doręczeniem i powodującego uruchomienie biegu terminów;
- e) doręczenie drogą pocztową bez potwierdzenia, zgodnie z ust. 3, gdy dłużnik ma adres w Państwie Członkowskim wydania;
- f) drogą elektroniczną, za automatycznym potwierdzeniem dostarczenia, pod warunkiem że dłużnik uprzednio wyraźnie zgodził się na taką metodę doręczenia.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia, doręczenie zgodnie z ust. 1 nie jest dopuszczalne, jeżeli nie ma pewności co do adresu dłużnika.

3. Doręczenie zgodnie z ust. 1 lit. a)-d) poświadczą za pomocą:

- a) dokumentu podpisanego przez właściwą osobę, która dokonała doręczenia, wskazując:
 - i) zastosowaną metodę doręczenia; i
 - ii) datę doręczenia; i
 - iii) gdy dokument został doręczony osobie innej niż dłużnik, nazwisko tej osoby i stosunek, w jakim pozostaje ona do dłużnika;
- lub
- b) potwierdzenia odbioru przez osobę, do rąk której nastąpiło doręczenie, do celów ust. 1 lit. a) i b).

Artykuł 15

Doręczenie osobom reprezentującym dłużnika

Doręczenia zgodnie z art. 13 lub 14 można również dokonać do rąk osoby reprezentującej dłużnika.

Artykuł 16

Należyte poinformowanie dłużnika o roszczeniu

W celu zapewnienia należytego poinformowania dłużnika o roszczeniu, dokument wszczynający postępowanie lub równoważny dokument musi zawierać:

- a) nazwiska i adresy stron;
- b) kwotę roszczenia;

- c) jeżeli żądane są odsetki od roszczenia, stopę procentową oraz okres, za jaki odsetki są żądane, chyba że odsetki ustawowe są doliczane automatycznie do kwoty głównej zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego wydania;
- d) określenie podstawy roszczenia.

Artykuł 17

Należyte poinformowanie dłużnika o niezbędnych krokach proceduralnych wymaganych w celu zakwestionowania roszczenia

W dokumencie wszczynającym postępowanie, równoważnym dokumencie lub jakimkolwiek wezwaniu na rozprawę sądową lub wraz z tym dokumentem lub wezwaniem doręczonym pouczeniu muszą być jasno wskazane:

- a) wymagania proceduralne dla zakwestionowania roszczenia, w tym termin, w jakim można zakwestionować roszczenie na piśmie, lub, w danym przypadku, termin rozprawy sądowej, nazwa i adres instytucji, do której kieruje się odpowiedź, lub, w danym przypadku, przed którą należy się stawić, oraz informacje, czy reprezentacja przez adwokata jest obligatoryjna;
- b) konsekwencje braku sprzeciwu lub niestawiennictwa, w szczególności, w danym przypadku, możliwość wydania orzeczenia lub jego wykonania w stosunku do dłużnika oraz odpowiedzialność za koszty związane z postępowaniem sądowym.

Artykuł 18

Konwalidacja braku zgodności z minimalnymi standardami

1. Jeżeli postępowanie w Państwie Członkowskim wydania nie spełniło wymagań proceduralnych określonych w art. 13-17, brak takiej zgodności może być konwalidowany, a orzeczeniu może być nadane zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego, jeżeli:

- a) orzeczenie zostało doręczone dłużnikowi zgodnie z wymaganiami proceduralnymi według art. 13 lub 14; i
- b) dłużnik miał możliwość zaskarżyć orzeczenie za pomocą środków umożliwiających pełną kontrolę sądową i dłużnik został należycie poinformowany w orzeczeniu lub wraz z nim o wymaganiach proceduralnych dotyczących tego zaskarżenia, w tym o nazwie i adresie instytucji, do której należy złożyć środek zaskarżenia oraz, w danym przypadku, o terminie do jego złożenia; i
- c) dłużnik nie zaskarżył orzeczenia zgodnie ze stosownymi wymaganiami proceduralnymi.

2. Jeżeli postępowanie w Państwie Członkowskim wydania nie spełniło wymagań proceduralnych określonych w art. 13 lub 14, brak takiej zgodności może być konwalidowany, jeżeli zachowanie dłużnika w postępowaniu sądowym potwierdza, że osobiście otrzymał on dokument podlegający doręczeniu w czasie umożliwiającym mu przygotowanie obrony.

Artykuł 19

Minimalne standardy dotyczące kontroli w wyjątkowych przypadkach

1. W uzupełnieniu do art. 13-18, orzeczeniu może być nadane zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego tylko wówczas, jeżeli zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego wydania dłużnik jest uprawniony do złożenia wniosku o kontrolę orzeczenia w przypadkach, gdy

- a) i) dokument wszczynający postępowanie lub dokument równoważny lub, w danym przypadku, wezwanie na rozprawę sądową zostały doręczone przy zastosowaniu jednej z metod przewidzianych w art. 14; i
 - ii) doręczenie nie zostało dokonane w odpowiednim czasie umożliwiającym mu przygotowanie się do obrony, bez jakiegokolwiek winy z jego strony;
- lub
- b) dłużnik nie mógł sprzeciwić się roszczeniu z powodu siły wyższej lub z powodu nadzwyczajnych okoliczności bez swojej winy,
- pod warunkiem że w każdym przypadku działa bezzwłocznie.

2. Niniejszy artykuł jest bez uszczerbku dla możliwości przyznania przez Państwa Członkowskie dostępu do kontroli orzeczenia na warunkach bardziej korzystnych niż wymienione w ust. 1.

ROZDZIAŁ IV

WYKONANIE

Artykuł 20

Postępowanie egzekucyjne

1. Bez uszczerbku dla przepisów niniejszego rozdziału, procedury egzekucyjne podlegają prawu Państwa Członkowskiego wykonania.

Orzeczenie, któremu nadano zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego, jest wykonywane na takich samych warunkach, jak orzeczenie wydane w Państwie Członkowskim wykonania.

2. Wierzyciel zobowiązany jest przedstawić właściwym organom egzekucyjnym Państwa Członkowskiego wykonania następujące dokumenty:

- a) odpis orzeczenia, który spełnia warunki niezbędne dla stwierdzenia jego autentyczności; i
- b) odpis zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego, który spełnia warunki niezbędne dla stwierdzenia jego autentyczności; i
- c) w razie potrzeby, transkrypcję zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego lub jego tłumaczenie na język urzędowy państwa członkowskiego wykonania lub, jeśli jest kilka języków urzędowych w tym państwie członkowskim, na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych, w jakim zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego prowadzi się postępowanie sądowe w miejscu, gdzie ma nastąpić wykonanie, bądź też na jakikolwiek inny język wskazany przez Państwo Członkowskie wykonania, jako możliwy do zaakceptowania.

3. Strona ubiegająca się w jednym państwie członkowskim o wykonanie orzeczenia, któremu nadano zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego w innym państwie członkowskim, nie jest zobowiązana do składania żadnego zabezpieczenia lub kaucji, jakkolwiek

się je nazywa, z tego tytułu, że jest ona cudzoziemcem lub nie posiada miejsca zamieszkania, bądź pobytu w państwie członkowskim wykonania.

Artykuł 21

Odmowa wykonania

1. Na wniosek dłużnika, sąd właściwy w Państwie Członkowskim wykonania odmawia wykonania, jeżeli orzeczenie, któremu nadano zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego, nie da się pogodzić z wcześniejszym orzeczeniem wydanym w jakimkolwiek Państwie Członkowskim bądź w państwie trzecim, pod warunkiem że:

- a) wcześniejsze orzeczenie zostało wydane w odniesieniu do tego samego przedmiotu sporu i dotyczyło tych samych stron; i
- b) wcześniejsze orzeczenie zostało wydane w Państwie Członkowskim wykonania lub spełnia warunki konieczne dla jego uznania w Państwie Członkowskim wykonania; i
- c) niemożność pogodzenia orzeczeń nie była i nie mogła być podniesiona w formie zarzutu w postępowaniu sądowym w państwie członkowskim wydania.

2. W żadnych okolicznościach orzeczenie lub nadanie mu zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego nie mogą być przedmiotem kontroli pod względem merytorycznym w Państwie Członkowskim wykonania.

Artykuł 22

Umowy z państwami trzecimi

Niniejsze rozporządzenie nie narusza umów, na podstawie których Państwa Członkowskie zobowiązały się, przed wejściem w życie rozporządzenia (WE) nr 44/2001, zgodnie z art. 59 Konwencji brukselskiej o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych, nie uznawać orzeczeń wydanych, w szczególności w innych Umawiających się Państwach tej konwencji, przeciwko pozwanemu mającemu miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu na terytorium państwa trzeciego, jeżeli w sprawach przewidzianych w art. 4 tej konwencji orzeczenie mogłoby być oparte wyłącznie na podstawie jurysdykcji określonej w art. 3 ust. 2 tej konwencji.

Artykuł 23

Zawieszenie lub ograniczenie wykonania

Jeżeli dłużnik:

- zaskarżył orzeczenie, któremu nadano zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego, w tym wniosek o kontrolę w rozumieniu art. 19, lub
- złożył wniosek o sprostowanie lub cofnięcie zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego zgodnie z art. 10,

właściwy sąd lub organ w Państwie Członkowskim wykonania może na wniosek dłużnika:

- a) ograniczyć postępowanie egzekucyjne do środków zabezpieczających; lub
- b) uzależnić wykonanie od złożenia takiego zabezpieczenia, jakie określi; lub
- c) w wyjątkowych okolicznościach zawiesić postępowanie egzekucyjne.

ROZDZIAŁ V

UGODY SĄDOWE I DOKUMENTY URZĘDOWE

Artykuł 24

Ugody sądowe

1. Ugody dotyczącej roszczenia w rozumieniu art. 4 ust. 2, która została zatwierdzona przez sąd lub zawarta przed sądem w toku postępowania i podlega wykonaniu w państwie członkowskim, w którym została zatwierdzona lub zawarta, nadaje się, na wniosek złożony do sądu, który ją zatwierdził lub przed którym została ona zawarta, zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego, przy użyciu standardowego formularza przedstawionego w załączniku II.

2. Uгода, której w Państwie Członkowskim wydania nadano zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego, podlega wykonaniu w innych Państwach Członkowskich bez potrzeby stwierdzenia wykonalności i bez możliwości sprzeciwienia się jej wykonalności.

3. Przepisy rozdziału II, z wyłączeniem art. 5, 6 ust. 1 i art. 9 ust. 1 oraz rozdziału IV, z wyłączeniem art. 21 ust. 1 i art. 22, stosuje się odpowiednio.

Artykuł 25

Dokumenty urzędowe

1. Dokumentowi urzędowemu dotyczącemu roszczenia w rozumieniu art. 4 ust. 2, który podlega wykonaniu w jednym Państwie Członkowskim, na wniosek złożony do organu wyznaczonego przez Państwo Członkowskie wydania, nadaje się zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego, przy użyciu standardowego formularza przedstawionego w załączniku III.

2. Dokument urzędowy, któremu w Państwie Członkowskim wydania nadano zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego, podlega wykonaniu w innych Państwach Członkowskich bez potrzeby stwierdzenia wykonalności i bez możliwości sprzeciwienia się wykonalności.

. Przepisy rozdziału II, z wyłączeniem art. 5, 6 ust. 1 i art. 9 ust. 1 oraz rozdziału IV, z wyłączeniem art. 21 ust. 1 i art. 22, stosuje się odpowiednio.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPIS PRZEJŚCIOWY

Artykuł 26

Przepis przejściowy

Niniejsze rozporządzenie stosuje się wyłącznie do orzeczeń wydanych, ugód sądowych zatwierdzonych lub zawartych oraz dokumentów formalnie sporządzonych lub zarejestrowanych jako dokumenty urzędowe po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ VII

STOSUNEK DO INNYCH INSTRUMENTÓW WSPÓLNOTOWYCH

Artykuł 27

Stosunek do rozporządzenia (WE) nr 44/2001

Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez wpływu na możliwość żądania uznania i wykonania orzeczenia, ugody sądowej lub dokumentu urzędowego w sprawie roszczenia bezspornego, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 44/2001.

Artykuł 28

Stosunek do rozporządzenia (WE) nr 1348/2000

Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez wpływu na stosowanie rozporządzenia Rady (WE) nr 1348/2000.

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 29

Informacja na temat procedur egzekucyjnych i organów

Państwa Członkowskie współpracują ze sobą, aby zapewnić ogółowi społeczeństwa oraz środowiskom zawodowym informacje na temat:

- a) metod i procedur egzekucyjnych w Państwach Członkowskich; i
- b) właściwych organów egzekucyjnych w państwach członkowskich.

Artykuł 30

Informacje odnoszące się do procedur odwoławczych, języków i organów

1. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o:

- a) procedurach sprostowania i cofnięcia, o których mowa w art. 10 ust. 2, oraz o procedurze kontroli, o której mowa w art. 19 ust. 1;
 - b) językach akceptowanych zgodnie z art. 20 ust. 2 lit. c);
 - c) liście organów, o których mowa w art. 25;
- i o wszystkich późniejszych zmianach.

2. Komisja podaje informacje notyfikowane zgodnie z ust. 1 do publicznej wiadomości poprzez opublikowanie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz poprzez wszelkie inne odpowiednie środki.

Artykuł 31

Zmiany w załącznikach

Komisja wprowadza zmiany w standardowych formularzach zawartych w załącznikach. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 32 ust. 2.

Artykuł 32

Komitet

1. Komisja jest wspierana przez komitet, o którym mowa w art. 75 rozporządzenia (WE) nr 44/2001.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1-4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Artykuł 33

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 21 stycznia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 21 października 2005 r., z wyłączeniem art. 30, 31 i 32, które stosuje się od dnia 21 stycznia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w Państwach Członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 21 kwietnia 2004 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

W imieniu Rady

P. COX

D. ROCHE

Przewodniczący

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. C 203 E z 27.8.2002, str. 86.

⁽²⁾ Dz.U. C 85 z 8.4.2003, str. 1.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 8 kwietnia 2003 r. (Dz.U. C 64 E z 12.3 2004, str. 79), wspólne stanowisko Rady z dnia 6 lutego 2004 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 30 marca 2004 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽⁴⁾ Dz.U. C 19 z 23.1.1999, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 12 z 15.1.2001, str. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 12 z 16.1.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1496/2002 (Dz.U. L 225 z 22.8.2002, str. 13).

⁽⁷⁾ Dz.U. L 160 z 30.6.2000, str. 37.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

ZAŁĄCZNIKI:

ZAŁĄCZNIK I

ZAŚWIADCZENIE EUROPEJSKIEGO TYTUŁU EGZEKUCYJNEGO - ORZECZENIE

grafika

ZAŁĄCZNIK II

ZAŚWIADCZENIE EUROPEJSKIEGO TYTUŁU EGZEKUCYJNEGO - UGODA SĄDOWA

grafika

ZAŁĄCZNIK III

ZAŚWIADCZENIE EUROPEJSKIEGO TYTUŁU EGZEKUCYJNEGO - DOKUMENT URZĘDOWY

grafika

ZAŁĄCZNIK IV

ZAŚWIADCZENIE O BRAKU LUB OGRANICZENIU WYKONALNOŚCI

grafika

ZAŁĄCZNIK V

ZAŚWIADCZENIE ZASTĘPUJĄCE POPRZEDNIE ZAŚWIADCZENIE EUROPEJSKIEGO TYTUŁU EGZEKUCYJNEGO W NASTĘPSTWIE ZASKARŻENIA

grafika

ZAŁĄCZNIK VI

WNIOSEK O SPROSTOWANIE LUB COFNIECIE ZAŚWIADCZENIA EUROPEJSKIEGO TYTUŁU EGZEKUCYJNEGO

grafika

© European Communities (Wspólnoty Europejskie), 2003-2004, <http://europa.eu.int/eur-lex/lex>
Wyłącznie prawodawstwo Wspólnot Europejskich opublikowane w drukowanej wersji Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej uznawane jest za autentyczne.

Dz.U.UE.L.06.399.1

2006.12.31 sprost. Dz.U.UE.L.07.70.490 ogólne

ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 1896/2006 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 12 grudnia 2006 r.

ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty

(Dz.U.UE L z dnia 30 grudnia 2006 r.)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 61 lit. c),

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Wspólnota postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwój obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w którym zapewniony jest swobodny przepływ osób. W celu stopniowego tworzenia takiego obszaru Wspólnota powinna między innymi przyjąć środki w dziedzinie współpracy sądowej w transgranicznych sprawach cywilnych, wymagane dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

(2) Zgodnie z art. 65 lit. c) Traktatu środki te obejmują usuwanie przeszkód w prawidłowym przebiegu postępowań cywilnych - w razie potrzeby poprzez propagowanie zgodności przepisów postępowania cywilnego, które mają zastosowanie w państwach członkowskich.

(3) Podczas szczytu w Tampere w dniach 15-16 października 1999 r. Rada Europejska wezwała Radę i Komisję do przygotowania nowego prawodawstwa dotyczącego zagadnień mających zasadnicze znaczenie dla sprawnej współpracy sądowej oraz dla łatwiejszego dostępu do wymiaru sprawiedliwości, a w szczególności nawiązała w tym kontekście do nakazów zapłaty.

(4) W dniu 30 listopada 2000 r. Rada przyjęła wspólny program Komisji i Rady w zakresie środków wdrażania zasady wzajemnego uznawania orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych⁽³⁾. Program przewiduje możliwość stworzenia określonego, jednolitego lub

zharmonizowanego postępowania pozwalającego na uzyskanie na obszarze Wspólnoty orzeczenia sądowego w określonych dziedzinach, w tym w zakresie roszczeń bezspornych. Kwestię tę podjęto w Programie Haskim, przyjętym przez Radę Europejską w dniu 5 listopada 2004 r., i wezwano w nim do szybkiego podjęcia prac nad europejskim nakazem zapłaty.

(5) W dniu 20 grudnia 2002 r. Komisja przyjęła Zieloną Księgę dotyczącą postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty oraz środków na rzecz uproszczenia i przyspieszenia postępowań w sprawie drobnych roszczeń. Księga ta zainicjowała konsultacje w sprawie ewentualnych celów i cech jednolitej lub zharmonizowanej europejskiej procedury dochodzenia roszczeń bezspornych.

(6) Szybkie i skuteczne odzyskiwanie zaległych długów, co do których nie ma sporów prawnych, ma dla podmiotów gospodarczych w Unii Europejskiej szczególne znaczenie, gdyż opóźnienia w płatnościach stanowią jeden z głównych powodów niewypłacalności, zagrażającej istnieniu zwłaszcza małych i średnich przedsiębiorstw, i prowadzą do utraty dużej liczby miejsc pracy.

(7) Wszystkie państwa członkowskie próbują rozwiązać problem dochodzenia należności z tytułu roszczeń bezspornych, przy czym większość państw czyni to poprzez stworzenie uproszczonego postępowania w sprawie nakazu zapłaty, istnieją jednak znaczne różnice zarówno co do treści przepisów krajowych, jak i co do skuteczności postępowań krajowych. Ponadto obecnie istniejące procedury często są niedopuszczalne lub niewykonalne w sprawach transgranicznych.

(8) Wynikające z tego utrudnienia w dostępie do skutecznego wymiaru sprawiedliwości w sprawach transgranicznych oraz zakłócenia konkurencji na rynku wewnętrznym spowodowane brakiem równowagi w funkcjonowaniu instrumentów procesowych dostępnych wierzycielom w różnych państwach członkowskich sprawiają, że konieczne jest przyjęcie przepisów wspólnotowych gwarantujących równe zasady traktowania wierzycieli i dłużników w całej Unii Europejskiej.

(9) Celem niniejszego rozporządzenia jest uproszczenie, przyspieszenie oraz ograniczenie kosztów procesów sądowych w sprawach transgranicznych dotyczących bezspornych roszczeń pieniężnych, poprzez ustanowienie postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty oraz umożliwienie swobodnego przepływu europejskich nakazów zapłaty na obszarze wszystkich państw członkowskich poprzez ustanowienie minimalnych standardów, których zachowanie zwalnia z konieczności wszczynania jakichkolwiek postępowań pośrednich w państwie członkowskim wykonania przed uznaniem i wykonaniem nakazu.

(10) Postępowanie ustanowione na mocy niniejszego rozporządzenia powinno stanowić dodatkowy i fakultatywny środek dla powoda, który zachowuje możliwość skorzystania z postępowania przewidzianego w prawie krajowym. W związku z tym niniejsze rozporządzenie nie zastępuje ani nie harmonizuje istniejących mechanizmów dochodzenia roszczeń bezspornych na mocy prawa krajowego.

(11) Postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty powinno opierać się w możliwie największym stopniu na wykorzystaniu standardowych formularzy w korespondencji pomiędzy

sądem i stronami w celu ułatwienia prowadzenia postępowania i umożliwienia wykorzystania automatycznego przetwarzania danych.

(12) Podejmując decyzję o tym, które sądy mają być właściwe w sprawach wydawania europejskiego nakazu zapłaty, państwa członkowskie powinny należycie uwzględnić potrzebę zapewnienia dostępu do wymiaru sprawiedliwości.

(13) W pozwie o wydanie europejskiego nakazu zapłaty powód powinien być zobowiązany do przedstawienia informacji pozwalających jednoznacznie określić i uzasadnić jego roszczenie, tak aby pozwany mógł w oparciu o pełne informacje zdecydować, czy kwestionuje roszczenie, czy też uznaje je za bezsporne.

(14) W związku z tym powód powinien być zobowiązany do zamieszczenia opisu dowodów na poparcie roszczenia. W tym celu formularz pozwu powinien zawierać możliwie wyczerpujący wykaz rodzajów dowodów zazwyczaj przedstawianych na poparcie roszczeń pieniężnych.

(15) Wniesienie pozwu o wydanie europejskiego nakazu zapłaty powinno obejmować obowiązek uiszczenia należnych opłat sądowych.

(16) Sąd powinien badać pozew, w tym kwestię właściwości sądu i opis dowodów, na podstawie informacji podanych w formularzu. Dzięki temu sąd mógłby wstępnie ocenić zasadność roszczenia i, między innymi, wyeliminować roszczenia w sposób oczywisty nieuzasadnione lub niedopuszczalne. Możliwe powinno być przeprowadzanie badania pozwu przez osobę inną niż sędzia.

(17) Od odrzucenia pozwu nie powinno przysługiwać odwołanie. Nie wyklucza to jednak możliwości weryfikacji orzeczenia o odrzuceniu pozwu przez sąd tej samej instancji zgodnie z prawem krajowym.

(18) Europejski nakaz zapłaty powinien zawierać pouczenie, że pozwany ma możliwość zapłacenia kwoty zasądzonej powodowi lub, w terminie 30 dni, wniesienia sprzeciwu, jeżeli chce zakwestionować roszczenie. Oprócz wyczerpujących informacji dotyczących roszczenia dostarczonych przez powoda, pozwany powinien otrzymać pouczenie o skutkach prawnych europejskiego nakazu zapłaty, a w szczególności o skutkach niewniesienia sprzeciwu.

(19) Z uwagi na różnice w przepisach postępowania cywilnego w państwach członkowskich, w szczególności dotyczących doręczeń, zachodzi konieczność szczegółowego i dokładnego określenia minimalnych standardów, jakie powinny obowiązywać w ramach postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty. W szczególności, w zakresie zachowania tych standardów, sposoby doręczeń oparte na fikcji prawnej nie powinny być uznane za wystarczające w przypadku doręczania europejskiego nakazu zapłaty.

(20) Wszystkie sposoby doręczenia wymienione w art. 13 i 14 cechuje całkowita pewność (art. 13) albo bardzo wysokie prawdopodobieństwo (art. 14), że doręczany dokument dotarł do adresata.

(21) Osobiste doręczenie niektórym osobom innym niż pozwany, zgodnie z art. 14 ust. 1 lit. a) i b) powinno być uznane za spełniające wymagania tych przepisów jedynie wtedy, gdy osoby te rzeczywiście przyjęły/otrzymały europejski nakaz zapłaty.

(22) Artykuł 15 powinien mieć zastosowanie do sytuacji, w których pozwany nie może samodzielnie występować przed sądem - jak w przypadku osoby prawnej - i w których ma on przedstawiciela ustawowego, jak również do sytuacji, w których pozwany udzielił innej osobie, w szczególności prawnikowi, pełnomocnictwa do reprezentowania go w danym postępowaniu sądowym.

(23) Pozwany może wnieść sprzeciw, korzystając z formularza określonego w niniejszym rozporządzeniu. Sąd powinien jednak wziąć pod uwagę sprzeciw wniesiony w każdej innej formie pisemnej, o ile został on wyrażony w jasny sposób.

(24) Sprzeciw wniesiony w terminie powinien zakończyć postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty i powinien prowadzić do automatycznego przekazania sprawy do zwykłego postępowania cywilnego, chyba że powód wyraźnie zażądał zakończenia postępowania w takim przypadku. Do celów niniejszego rozporządzenia pojęcie "zwykłego postępowania cywilnego" nie powinno być interpretowane wyłącznie w rozumieniu prawa krajowego.

(25) Po upływie terminu do wniesienia sprzeciwu, w pewnych wyjątkowych przypadkach pozwany powinien być uprawniony do złożenia wniosku o ponowne zbadanie europejskiego nakazu zapłaty. Takie ponowne zbadanie nie powinno oznaczać, że pozwany uzyskuje ponowną możliwość zakwestionowania roszczenia. Podczas ponownego badania zasadność roszczenia nie powinna być oceniana w zakresie szerszym niż to wynika z wyjątkowych okoliczności, na które powołuje się pozwany. Inne wyjątkowe okoliczności mogą obejmować przypadki, gdy europejski nakaz zapłaty opiera się na nieprawdziwych informacjach zawartych w pozwie.

(26) Opłaty sądowe, o których mowa w art. 25, nie powinny obejmować na przykład wynagrodzeń prawników lub kosztów doręczeń dokumentów przez podmiot inny niż sąd.

(27) Europejski nakaz zapłaty, który został wydany w jednym państwie członkowskim i który stał się wykonalny, do celów jego wykonania powinien być traktowany tak jakby został wydany w państwie członkowskim, w którym wnioskuje się o jego wykonanie. Wzajemne zaufanie do wymiaru sprawiedliwości w państwach członkowskich uzasadnia przyjęcie przez sąd jednego państwa członkowskiego, że spełnione zostały wszystkie przesłanki wydania europejskiego nakazu zapłaty i że nakaz powinien być wykonalny we wszystkich pozostałych państwach członkowskich, bez badania przez sąd w państwie członkowskim, w którym nakaz ma zostać wykonany, zachowania minimalnych standardów proceduralnych. Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia, w szczególności minimalnych standardów określonych w art. 22 ust. 1 i 2 oraz art. 23, procedury wykonania europejskiego nakazu zapłaty powinny nadal podlegać prawu krajowemu.

(28) Do celów obliczania terminów zastosowanie powinno mieć rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określające zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów⁽⁴⁾. Pozwany powinien być o tym pouczony oraz poinformowany, że uwzględniane są dni wolne od pracy w państwie członkowskim, w którym położony jest sąd, który wydał europejski nakaz zapłaty.

(29) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie jednolitego szybkiego i skutecznego mechanizmu dochodzenia bezspornych roszczeń pieniężnych w całej Unii Europejskiej, nie może zostać dostatecznie zrealizowany przez państwa członkowskie, natomiast - ze względu na zakres i skutki rozporządzenia - może zostać lepiej zrealizowany na szczeblu wspólnotowym, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości, wyrażoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, zawartą w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

(30) Środki niezbędne do wdrożenia niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽⁵⁾.

(31) Zjednoczone Królestwo i Irlandia, zgodnie z art. 3 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, poinformowały, że pragną uczestniczyć w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.

(32) Dania, zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej oraz Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związana ani nie uczestniczy w jego stosowaniu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

1. Celem niniejszego rozporządzenia jest:

- a) uproszczenie, przyspieszenie i ograniczenie kosztów postępowania sądowego w sprawach transgranicznych dotyczących bezspornych roszczeń pieniężnych, poprzez ustanowienie postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty;
oraz
- b) umożliwienie swobodnego przepływu europejskich nakazów zapłaty we wszystkich państwach członkowskich poprzez określenie minimalnych standardów, których spełnienie uchyla konieczność przeprowadzenia w państwie członkowskim wykonania, jakiegokolwiek dodatkowego postępowania pośredniego poprzedzającego uznanie i wykonanie europejskiego nakazu zapłaty.

2. Niniejsze rozporządzenie nie pozbawia powoda możliwości dochodzenia roszczenia w rozumieniu art. 4 na podstawie innego postępowania dostępnego zgodnie z przepisami państwa członkowskiego lub prawa wspólnotowego.

Artykuł 2

Zakres zastosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do transgranicznych spraw cywilnych i handlowych, bez względu na rodzaj sądu lub trybunału. Nie ma ono zastosowania w

szczegółności do spraw skarbowych, celnych lub administracyjnych, ani dotyczących odpowiedzialności państwa za działania i zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej (*acta iure imperii*).

2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do spraw dotyczących:

- a) praw majątkowych wynikających ze stosunków małżeńskich, testamentów i dziedziczenia;
 - b) upadłości, postępowania związanego z likwidacją niewypłacalnych spółek lub innych osób prawnych, postępowań pojednawczych, układow oraz innych analogicznych postępowań;
 - c) zabezpieczenia społecznego;
 - d) roszczeń wynikających z zobowiązań pozaumownych, chyba że:
 - (i) są one przedmiotem umowy między stronami lub nastąpiło uznanie długu, lub
 - (ii) dotyczą długów oznaczonych wynikających ze współwłasności mienia.
3. W niniejszym rozporządzeniu termin "państwo członkowskie" oznacza każde państwo członkowskie z wyjątkiem Danii.

Artykuł 3

Sprawy transgraniczne

1. Do celów niniejszego rozporządzenia przez sprawę transgraniczną należy rozumieć sprawę, w której przynajmniej jedna ze stron ma miejsce zamieszkania lub miejsce stałego pobytu w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie sądu rozpoznającego sprawę.

2. Miejsce zamieszkania ustala się zgodnie z art. 59 i 60 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽⁶⁾.

3. Charakter sprawy jako sprawy transgranicznej jest oceniany według stanu z daty wniesienia pozwu o wydanie europejskiego nakazu zapłaty zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 4

Postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty

Postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty ustanawia się w celu dochodzenia roszczeń pieniężnych o oznaczonej wysokości, które są wymagalne w chwili wniesienia pozwu o wydanie europejskiego nakazu zapłaty.

Artykuł 5

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) "państwo członkowskie wydania" oznacza państwo członkowskie, w którym europejski nakaz zapłaty został wydany;
- 2) "państwo członkowskie wykonania" oznacza państwo członkowskie, w którym wnioskuje się o wykonanie europejskiego nakazu zapłaty;
- 3) "sąd" oznacza każdy organ państwa członkowskiego właściwy w zakresie europejskich nakazów zapłaty lub w innych związanych z tym sprawach;

- 4) "sąd wydania" oznacza sąd, który wydaje europejski nakaz zapłaty.

Artykuł 6

Właściwość

1. Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia właściwość określa się zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa wspólnotowego, w szczególności rozporządzenia (WE) nr 44/2001.

2. Jeżeli jednak roszczenie dotyczy umowy zawartej przez osobę - konsumenta - w celu, który można uznać za niezwiązany z jej działalnością gospodarczą lub zawodową, i w przypadku gdy konsument jest stroną pozwaną, właściwe są wyłącznie sądy państwa członkowskiego, w którym strona pozwana ma miejsce zamieszkania, w rozumieniu art. 59 rozporządzenia (WE) nr 44/2001.

Artykuł 7

Pozew o wydanie europejskiego nakazu zapłaty

1. Pozew o wydanie europejskiego nakazu zapłaty składa się przy użyciu formularza A, określonego w załączniku I.

2. Pozew musi zawierać:

- a) nazwy lub imiona i nazwiska oraz adresy stron, a także, w odpowiednich przypadkach, ich przedstawicieli oraz oznaczenie sądu, do którego kierowany jest pozew;
- b) kwotę dochodzonego roszczenia, w tym kwotę roszczenia głównego oraz, stosownie do okoliczności, odsetki, kary umowne i koszty;
- c) jeżeli powód dochodzi odsetek - stawkę odsetek oraz okres, za jaki żąda odsetek, chyba że zgodnie z prawem państwa członkowskiego wydania odsetki ustawowe doliczane są automatycznie do roszczenia głównego;
- d) uzasadnienie roszczenia, w tym opis okoliczności wskazanych jako podstawa roszczenia oraz, w odpowiednich przypadkach, żądanych odsetek;
- e) opis dowodów na poparcie roszczenia;
- f) okoliczności uzasadniające właściwość sądu;
oraz
- g) uzasadnienie transgranicznego charakteru sprawy w rozumieniu art. 3.

3. Pozew zawiera oświadczenie powoda, że podane informacje są zgodnie z jego najlepszą wiedzą i przekonaniem prawdziwe oraz że przyjmuje on do wiadomości, iż umyślne podanie nieprawdziwych informacji może skutkować zastosowaniem odpowiednich sankcji zgodnie z prawem państwa członkowskiego wydania.

4. W załączniku do pozwu powód może poinformować sąd, że w razie wniesienia sprzeciwu przez pozwanego, sprzeciwia się on skierowaniu sprawy do zwykłego postępowania cywilnego w rozumieniu art. 17. Powód może złożyć takie oświadczenie później, musi to jednak nastąpić przed wydaniem nakazu.

5. Pozew wnosi się w formie papierowej lub za pomocą innego środka komunikacji, w tym komunikacji elektronicznej, akceptowanego przez państwo członkowskie wydania i dostępnego sądowi wydania.

6. Pozew musi być podpisany przez powoda lub, w odpowiednich przypadkach, przez jego przedstawiciela. Jeżeli pozew jest składany w formie elektronicznej zgodnie z ust. 5, musi być on podpisany zgodnie z art. 2 ust. 2 dyrektywy 1999/93/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnotowych ram w zakresie podpisów elektronicznych⁽⁷⁾. Podpis taki jest uznawany w państwie członkowskim wydania i nie może podlegać dodatkowym wymogom.

Tego rodzaju podpis elektroniczny nie jest jednak wymagany, jeżeli - i w takim zakresie, w jakim - w sądach państwa członkowskiego wydania funkcjonuje alternatywny system komunikacji elektronicznej, do którego dostęp ma określona grupa uprzednio zarejestrowanych uwierzytelnionych użytkowników i który umożliwia ich bezpieczną identyfikację. Państwa członkowskie powiadają Komisję o takich systemach komunikacji.

Artykuł 8

Badanie pozwu

Na podstawie pozwu o wydanie europejskiego nakazu zapłaty sąd rozpatrujący sprawę bada, tak szybko jak to możliwe, czy spełnione są wymogi określone w art. 2, 3, 4, 6 i 7 i czy pozew wydaje się być uzasadniony. Badanie takie może mieć formę procedury zautomatyzowanej.

Artykuł 9

Uzupełnienie i poprawienie pozwu

1. W przypadku niespełnienia wymogów określonych w art. 7, sąd umożliwia powodowi uzupełnienie lub poprawienie pozwu, chyba że roszczenie jest oczywiście nieuzasadnione lub pozew jest niedopuszczalny. Sąd korzysta z formularza B, określonego w załączniku II.

2. W przypadku wezwania powoda do uzupełnienia lub poprawienia pozwu, sąd określa termin, który uważa za odpowiedni w danych okolicznościach. Sąd może przedłużać termin według własnego uznania.

Artykuł 10

Zmiana pozwu

1. Jeżeli wymogi określone w art. 8 są spełnione jedynie w odniesieniu do części roszczenia, sąd powiadamia o tym powoda, korzystając z formularza C, określonego w załączniku III. Powód jest wzywany do przyjęcia lub odrzucenia propozycji wydania europejskiego nakazu zapłaty na kwotę określoną przez sąd i jest informowany o skutkach swojej decyzji. Powód udziela odpowiedzi, zwracając formularz C przesłany przez sąd, w terminie wyznaczonym przez sąd zgodnie z art. 9 ust. 2.

2. Jeżeli powód przyjmuje propozycję sądu, sąd wydaje europejski nakaz zapłaty zgodnie z art. 12 w odniesieniu do części roszczenia zaakceptowanej przez powoda. Skutki w stosunku do pozostałej części pierwotnego roszczenia określa prawo krajowe.

3. Jeżeli powód nie prześle odpowiedzi w terminie wyznaczonym przez sąd lub odrzuci propozycję sądu, sąd odrzuca w całości pozew o wydanie europejskiego nakazu zapłaty.

Artykuł 11

Odrzucenie pozwu

1. Sąd odrzuca pozew, jeżeli:

- a) wymogi określone w art. 2, 3, 4, 6 i 7 nie zostały spełnione;
lub
- b) roszczenie jest oczywiście nieuzasadnione;
lub
- c) powód nie prześle odpowiedzi w terminie wyznaczonym przez sąd zgodnie z art. 9 ust. 2;
lub
- d) powód nie prześle odpowiedzi w terminie wyznaczonym przez sąd lub odrzuci propozycję sądu zgodnie z art. 10.

O przyczynach odrzucenia pozwu powód jest informowany przy użyciu formularza D, określonego w załączniku IV.

2. Od odrzucenia pozwu nie przysługuje odwołanie.

3. Odrzucenie pozwu nie zamyka powodowi możliwości dochodzenia roszczenia w nowym pozwie o wydanie europejskiego nakazu zapłaty lub przy zastosowaniu dowolnej innej procedury przewidzianej prawem państwa członkowskiego.

Artykuł 12

Wydanie europejskiego nakazu zapłaty

1. Jeżeli spełnione są warunki określone w art. 8, sąd, tak szybko jak to możliwe, zwykle w terminie 30 dni od wniesienia pozwu, wydaje europejski nakaz zapłaty przy użyciu formularza E, określonego w załączniku V.

Termin 30 dni nie obejmuje czasu, który zajęły powodowi uzupełnienie, poprawienie lub zmiana pozwu.

2. Europejski nakaz zapłaty jest wydawany wraz z odpisem pozwu. Nie zawiera on informacji podanych przez powoda w załącznikach I i II do formularza A.

3. Europejski nakaz zapłaty zawiera pouczenie, że pozwany może:

- a) zapłacić powodowi kwotę wskazaną w nakazie;
lub
- b) wnieść sprzeciw poprzez jego przesłanie sądowi wydania w terminie 30 dni od doręczenia mu nakazu.

4. W europejskim nakazie zapłaty pozwanego informuje się, że:

- a) nakaz został wydany wyłącznie na podstawie informacji przekazanych przez powoda i niezwyfikowanych przez sąd;
- b) nakaz stanie się wykonalny, chyba że do sądu zostanie wniesiony sprzeciw zgodnie z art. 16;
- c) w przypadku wniesienia sprzeciwu postępowanie będzie kontynuowane przed właściwymi sądami państwa członkowskiego wydania zgodnie z przepisami regulującymi zwykle postępowanie cywilne, chyba że powód wyraźnie zażądał w takim przypadku zakończenia postępowania.

5. Sąd zapewnia doręczenie nakazu pozwanemu zgodnie z prawem krajowym, w sposób zgodny z minimalnymi standardami określonymi w art. 13, 14 i 15.

Artykuł 13

Doręczenie za potwierdzeniem odbioru przez pozwanego

Europejski nakaz zapłaty może zostać doręczony pozwanemu zgodnie z prawem krajowym państwa, w którym ma nastąpić doręczenie, w jeden z następujących sposobów:

- a) doręczenie osobiste potwierdzone podpisaniem przez pozwanego poświadczeniem odbioru, zawierającym datę odbioru;
- b) doręczenie osobiste potwierdzone dokumentem podpisanym przez właściwą osobę, która dokonała doręczenia, stwierdzającym, że pozwany otrzymał dokument lub bezpodstawnie odmówił jego przyjęcia, zawierającym datę doręczenia;
- c) doręczenie drogą pocztową za podpisaniem i zwróconym przez pozwanego poświadczeniem odbioru zawierającym datę odbioru;
- d) doręczenie drogą elektroniczną, taką jak faks lub poczta elektroniczna, za podpisaniem i zwróconym przez pozwanego poświadczeniem odbioru zawierającym datę odbioru.

Artykuł 14

Doręczenie bez potwierdzenia odbioru przez pozwanego

1. Europejski nakaz zapłaty może zostać również doręczony pozwanemu zgodnie z prawem krajowym państwa, w którym ma nastąpić doręczenie, w jeden z następujących sposobów:

- a) doręczenie osobiste na prywatny adres pozwanego osobie zamieszkałej z pozwanym w tym samym gospodarstwie domowym lub tam zatrudnionej;
- b) w przypadku pozwanego prowadzącego działalność gospodarczą lub osoby prawnej, doręczenie osobiste w lokalu przedsiębiorstwa pozwanego osobie zatrudnionej przez pozwanego;
- c) złożenie nakazu w skrzynce pocztowej pozwanego;
- d) złożenie nakazu w urzędzie pocztowym lub w siedzibie właściwego organu władzy publicznej, za pisemnym powiadomieniem o takim złożeniu pozostawionym w skrzynce pocztowej pozwanego, pod warunkiem że pisemne powiadomienie wyraźnie określa charakter dokumentu jako dokumentu sądowego lub skutek prawny powiadomienia polegający na uznaniu nakazu za doręczony i rozpoczęciu biegu terminów;
- e) doręczenie drogą pocztową bez potwierdzenia zgodnie z ust. 3, gdy pozwany ma adres w państwie członkowskim wydania;
- f) drogą elektroniczną, za automatycznym potwierdzeniem dostarczenia, pod warunkiem że pozwany uprzednio wyraźnie zgodził się na taki sposób doręczenia.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia doręczenie zgodnie z ust. 1 nie jest dopuszczalne, jeżeli nie ma pewności co do adresu pozwanego.

3. Doręczenie zgodnie z ust. 1 lit. a), b), c) i d) jest poświadczane poprzez:

- a) dokument podpisany przez właściwą osobę, która dokonała doręczenia, wskazujący:
 - (i) sposób doręczenia;
oraz
 - (ii) datę doręczenia;
oraz
 - (iii) w przypadku gdy nakaz został doręczony osobie innej niż pozwany - nazwisko tej osoby i stosunek, w jakim pozostaje ona do pozwanego;

- lub
- b) potwierdzenie odbioru przez osobę, do rąk której nastąpiło doręczenie, do celów ust. 1 lit. a) i b).

Artykuł 15

Doręczenie przedstawicielowi

Doręczenia zgodnie z art. 13 lub 14 można dokonać także przedstawicielowi pozwanego.

Artykuł 16

Sprzeciw od europejskiego nakazu zapłaty

1. Pozwany może wnieść do sądu wydania sprzeciw od europejskiego nakazu zapłaty przy użyciu formularza F, określonego w załączniku VI, który jest doręczany pozwanemu wraz z europejskim nakazem zapłaty.

2. Sprzeciw musi zostać wysłany w terminie 30 dni od doręczenia nakazu pozwanemu.

3. W sprzeciwie pozwany wskazuje, że kwestionuje roszczenie, bez konieczności precyzowania powodów.

4. Sprzeciw wnosi się w formie papierowej lub za pomocą innego środka komunikacji, w tym komunikacji elektronicznej, akceptowanego przez państwo członkowskie wydania i dostępnego dla sądu wydania.

5. Sprzeciw musi być podpisany przez pozwanego lub, w odpowiednich przypadkach, przez jego przedstawiciela. Jeżeli sprzeciw jest składany w formie elektronicznej zgodnie z ust. 4, musi być on podpisany zgodnie z art. 2 ust. 2 dyrektywy 1999/93/WE. Podpis taki jest uznawany w państwie członkowskim wydania i nie może podlegać dodatkowym wymogom.

Tego rodzaju podpis elektroniczny nie jest jednak wymagany, jeżeli - i w takim zakresie, w jakim - w sądach państwa członkowskiego wydania funkcjonuje alternatywny system komunikacji elektronicznej, do którego dostęp ma określona grupa uprzednio zarejestrowanych uwierzytelnionych użytkowników i który umożliwia ich bezpieczną identyfikację. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o takich systemach komunikacji.

Artykuł 17

Skutki wniesienia sprzeciwu

1. W przypadku wniesienia sprzeciwu w terminie określonym w art. 16 ust. 2 dalsze postępowanie odbywa się przed właściwymi sądami w państwie członkowskim wydania zgodnie z przepisami regulującymi zwykle postępowanie cywilne, chyba że powód wyraźnie zażądał w takim przypadku zakończenia postępowania.

Dochodzenie przez powoda roszczenia przy wykorzystaniu postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty pozostaje zgodnie z prawem krajowym bez uszczerbku dla jego sytuacji w toku dalszego zwykłego postępowania cywilnego.

2. Przekazanie sprawy do zwykłego postępowania cywilnego w rozumieniu ust. 1 podlega prawu państwa członkowskiego wydania.

3. Powód jest informowany o tym, czy pozwany wniósł sprzeciw i czy nastąpiło przekazanie sprawy do zwykłego postępowania cywilnego.

Artykuł 18

Wykonalność

1. Jeżeli w terminie określonym w art. 16 ust. 2, przy uwzględnieniu odpowiedniego czasu potrzebnego do wpłynięcia oświadczenia, do sądu wydania nie wpłynie sprzeciw, sąd wydania niezwłocznie stwierdza wykonalność europejskiego nakazu zapłaty przy użyciu formularza G, określonego w załączniku VII. Sąd sprawdza datę doręczenia.

2. Bez uszczerbku dla ust. 1, wymogi formalne dotyczące wykonalności podlegają prawu krajowemu państwa członkowskiego wydania.

3. Sąd przesyła wykonalny europejski nakaz zapłaty powodowi.

Artykuł 19

Uchylenie exequatur

Europejski nakaz zapłaty, który stał się wykonalny w państwie członkowskim wydania, jest uznawany i wykonywany w innych państwach członkowskich bez potrzeby stwierdzania wykonalności i bez możliwości sprzeciwienia się jego uznaniu.

Artykuł 20

Ponowne badanie w wyjątkowych przypadkach

1. Po upływie terminu określonego w art. 16 ust. 2 pozwany jest uprawniony do złożenia wniosku o ponowne zbadanie europejskiego nakazu zapłaty przez właściwy sąd w państwie członkowskim wydania w przypadkach, gdy:

- a) (i) nakaz zapłaty został doręczony w jeden ze sposobów przewidzianych w art. 14; oraz
 - (ii) doręczenie nie nastąpiło w odpowiednim czasie umożliwiającym mu przygotowanie się do obrony, bez winy z jego strony;
 - lub
 - b) pozwany nie miał możliwości sprzeciwienia się roszczeniu z powodu siły wyższej lub z powodu nadzwyczajnych okoliczności, które były przez niego niezawinione;
- pod warunkiem niezwłocznego podjęcia przez niego działań w obu przypadkach.

2. Po upływie terminu określonego w art. 16 ust. 2 pozwany jest również uprawniony do złożenia wniosku o ponowne zbadanie europejskiego nakazu zapłaty przez właściwy sąd w państwie członkowskim wydania, w przypadku gdy wydanie nakazu zapłaty było w sposób oczywisty błędne w świetle wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu lub ze względu na inne wyjątkowe okoliczności.

3. Jeżeli sąd odrzuci wniosek pozwanego z tego powodu, że nie zachodzi żadna z okoliczności, o których mowa w ust. 1 i 2, uzasadniających ponowne zbadanie nakazu, europejski nakaz zapłaty pozostaje w mocy.

Jeżeli sąd uzna, że ponowne zbadanie nakazu jest uzasadnione z uwagi na jedną z przyczyn określonych w ust. 1 i 2, europejski nakaz zapłaty traci moc.

Artykuł 21

Wykonanie

1. Bez uszczerbku dla przepisów niniejszego rozporządzenia, postępowanie wykonawcze podlega prawu państwa członkowskiego wykonania.

Europejski nakaz zapłaty, który stał się wykonalny, jest wykonywany na takich samych warunkach jak wykonalne orzeczenie wydane w państwie członkowskim wykonania.

2. W celu wykonania nakazu w innym państwie członkowskim powód przedstawia właściwym organom egzekucyjnym tego państwa członkowskiego:

- a) odpis europejskiego nakazu zapłaty, którego wykonalność została stwierdzona przez sąd wydania i który spełnia wymogi niezbędne do stwierdzenia jego autentyczności;
oraz
- b) w razie potrzeby, tłumaczenie europejskiego nakazu zapłaty na język urzędowy państwa członkowskiego wykonania lub, jeżeli w tym państwie członkowskim obowiązuje kilka języków urzędowych, na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych, w jakim zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego prowadzi się postępowanie sądowe w miejscu, gdzie dochodzi się wykonania, lub na inny język wskazany przez państwo członkowskie wykonania jako akceptowany. Każde państwo członkowskie może wskazać język lub języki urzędowe instytucji Unii Europejskiej inne niż jego własny język urzędowy, które może zaakceptować do celów wydania europejskiego nakazu zapłaty. Tłumaczenie musi być poświadczone przez osobę posiadającą wymagane uprawnienia w jednym z państw członkowskich.

3. Powód ubiegający się w jednym z państw członkowskich o wykonanie europejskiego nakazu zapłaty wydanego w innym państwie członkowskim, nie jest zobowiązany do wniesienia zabezpieczenia, gwarancji lub kaucji, bez względu na ich nazwę, z tego tytułu, że jest on cudzoziemcem lub nie posiada miejsca zamieszkania albo miejsca pobytu w państwie członkowskim wykonania.

Artykuł 22

Odmowa wykonania

1. Na wniosek pozwanego sąd właściwy w państwie członkowskim wykonania odmawia wykonania, jeżeli europejskiego nakazu zapłaty nie można pogodzić z wcześniejszym orzeczeniem lub nakazem wydanym w jednym z państw członkowskich albo w państwie trzecim, pod warunkiem że:

- a) wcześniejsze orzeczenie lub nakaz zostały wydane w odniesieniu do tego samego przedmiotu sporu i dotyczyły tych samych stron;
oraz
- b) wcześniejsze orzeczenie lub nakaz spełniają warunki niezbędne do uznania ich w państwie członkowskim wykonania;
oraz
- c) niemożność pogodzenia nakazu z wcześniejszym orzeczeniem lub nakazem nie mogła być podniesiona w formie zarzutu w postępowaniu sądowym w państwie członkowskim wydania.

2. Na wniosek sąd odmawia również wykonania, jeżeli - i w takim zakresie, w jakim - pozwany zapłacił powodowi kwotę orzeczoną w europejskim nakazie zapłaty.

3. W żadnym przypadku europejski nakaz zapłaty nie może być przedmiotem ponownego badania pod względem merytorycznym w państwie członkowskim wykonania.

Artykuł 23

Zawieszenie lub ograniczenie wykonania

W przypadku złożenia przez pozwanego wniosku o ponowne zbadanie nakazu zgodnie z art. 20, właściwy sąd w państwie członkowskim wykonania może na wniosek pozwanego:

- a) ograniczyć postępowanie wykonawcze do środków zabezpieczających;
lub
- b) uzależnić wykonanie od złożenia zabezpieczenia określonego przez sąd;
lub
- c) w wyjątkowych przypadkach zawiesić postępowanie wykonawcze.

Artykuł 24

Zastępstwo prawne

W następujących przypadkach zastępstwo przez adwokata lub innego prawnika nie jest obowiązkowe:

- a) w odniesieniu do powoda - przy wnoszeniu przez niego pozwu o wydanie europejskiego nakazu zapłaty;
- b) w odniesieniu do pozwanego - przy wnoszeniu przez niego sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty.

Artykuł 25

Opłaty sądowe

1. Łączne opłaty sądowe w przypadku postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty oraz zwykłego postępowania cywilnego, które toczy się w przypadku wniesienia sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty w państwie członkowskim, nie mogą być wyższe niż opłaty sądowe w przypadku zwykłego postępowania cywilnego, które odbyłyby się bez poprzedzającego je postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty w tym państwie członkowskim.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia uznaje się, że opłaty sądowe obejmują opłaty i należności na rzecz sądu, których kwota jest ustalana zgodnie z prawem krajowym.

Artykuł 26

Stosunek do krajowego prawa procesowego

Wszelkie zagadnienia proceduralne, które nie są uregulowane w niniejszym rozporządzeniu, podlegają prawu krajowemu.

Artykuł 27

Stosunek do rozporządzenia (WE) nr 1348/2000

Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez wpływu na stosowanie rozporządzenia Rady (WE) nr 1348/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie doręczania dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych lub handlowych w państwach członkowskich⁽⁸⁾.

Artykuł 28

Informacje o kosztach doręczenia i wykonania

Państwa członkowskie współpracują w celu zapewnienia ogółowi społeczeństwa oraz środowiskom zawodowym informacji na temat:

- a) kosztów doręczania dokumentów;
oraz
- b) organów właściwych w sprawach wykonania do celów stosowania art. 21, 22 i 23, w szczególności za pośrednictwem europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych ustanowionej zgodnie z decyzją Rady 2001/470/WE⁽⁹⁾.

Artykuł 29

Informacje na temat właściwości, procedur ponownego badania nakazu, form komunikacji i języków

1. Do dnia 12 czerwca 2008 r. państwa członkowskie powiadomią Komisję o:

- a) sądach właściwych w sprawach wydawania europejskiego nakazu zapłaty;
- b) procedurze ponownego badania nakazu i sądach właściwych do celów stosowania art. 20;
- c) środkach komunikacji akceptowanych do celów postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty, które są dostępne dla sądów;
- d) akceptowanych językach zgodnie z art. 21 ust. 2 lit. b).

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich późniejszych zmianach powyższych danych.

2. Komisja podaje informacje notyfikowane zgodnie z ust. 1 do publicznej wiadomości poprzez ich publikację w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz za pomocą wszelkich innych odpowiednich środków.

Artykuł 30

Zmiany załączników

Formularze, których wzory określone są załącznikami, są aktualizowane lub dostosowywane pod względem technicznym, przy zapewnieniu pełnej zgodności z przepisami niniejszego rozporządzenia, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2.

Artykuł 31

Komitet

1. Komisja jest wspomagana przez komitet ustanowiony w art. 75 rozporządzenia (WE) nr 44/2001.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 5a ust. 1-4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.
3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 32

Przegląd

Do dnia 12 grudnia 2013 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu szczegółowe sprawozdanie na temat funkcjonowania postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty. Sprawozdanie to zawiera ocenę dotychczasowego stosowania tego postępowania oraz rozszerzoną ocenę jego wpływu w każdym państwie członkowskim.

W tym celu i z myślą o zapewnieniu należytego uwzględniania najlepszych praktyk w Unii Europejskiej, które odzwierciedlają zasady lepszego stanowienia prawa, państwa członkowskie przekazują Komisji informacje dotyczące transgranicznego stosowania europejskiego nakazu zapłaty. Informacje te obejmują opłaty sądowe, szybkość postępowania, efektywność, łatwość stosowania i wewnętrzne procedury dotyczące nakazu zapłaty w państwach członkowskich.

Do sprawozdania Komisji dołączane są, w miarę potrzeby, wnioski dotyczące zmian.

Artykuł 33

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po dniu jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 12 grudnia 2008 r., z wyłączeniem art. 28, 29, 30 i 31, które stosuje się od dnia 12 czerwca 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 12 grudnia 2006 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BORRELL FONTELLES

Przewodniczący

W imieniu Rady

M. PEKKARINEN

Przewodniczący

- ⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 8.9.2005, str. 77.
- ⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2005 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym), wspólne stanowisko Rady z dnia 30 czerwca 2006 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2006 r. Decyzja Rady z dnia 11 grudnia 2006 r.
- ⁽³⁾ Dz.U. C 12 z 15.1.2001, str. 1.
- ⁽⁴⁾ Dz.U. L 124 z 8.6.1971, str. 1.
- ⁽⁵⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).
- ⁽⁶⁾ Dz.U. L 12 z 16.1.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2245/2004 (Dz.U. L 381 z 28.12.2004, str. 10).
- ⁽⁷⁾ Dz.U. L 13 z 19.1.2000, str. 12.
- ⁽⁸⁾ Dz.U. L 160 z 30.6.2000, str. 37.
- ⁽⁹⁾ Dz.U. L 174 z 27.6.2001, str. 25.

ZAŁĄCZNIKI:

ZAŁĄCZNIK I

grafika

ZAŁĄCZNIK II

grafika

ZAŁĄCZNIK III

grafika

ZAŁĄCZNIK IV

grafika

ZAŁĄCZNIK V

grafika

ZAŁĄCZNIK VI

grafika

ZAŁĄCZNIK VII

grafika

© European Communities (Wspólnoty Europejskie), 2003-2004, <http://europa.eu.int/eur-lex/lex>
Wyłącznie prawodawstwo Wspólnot Europejskich opublikowane w drukowanej wersji Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej uznawane jest za autentyczne.

Dz.U.UE.L.07.199.1

ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 861/2007 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 11 lipca 2007 r.

ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń

(Dz.U.UE L z dnia 31 lipca 2007 r.)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 61 lit. c) i art. 67,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Wspólnota postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w której zapewniony jest swobodny przepływ osób. W celu stopniowego tworzenia takiej przestrzeni Wspólnota powinna między innymi przyjąć środki z zakresu współpracy sądowej w sprawach cywilnych mających skutki transgraniczne, które to środki są konieczne do należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

(2) Zgodnie z art. 65 lit. c) Traktatu środki te obejmują usuwanie przeszkód w należyтым przebiegu postępowań cywilnych poprzez wspieranie - w razie potrzeby - zgodności zasad postępowania cywilnego, które mają zastosowanie w państwach członkowskich.

(3) W tym względzie Wspólnota przyjęła już oprócz innych środków rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie doręczania w państwach członkowskich sądowych i pozasądowych dokumentów w sprawach cywilnych i gospodarczych⁽³⁾, rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i gospodarczych⁽⁴⁾, decyzję Rady 2001/470/WE z dnia 28 maja 2001 r. ustanawiającą Europejską Sieć Sądową w

sprawach cywilnych i gospodarczych⁽⁵⁾ oraz rozporządzenie (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych⁽⁶⁾ i rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty⁽⁷⁾.

(4) Na posiedzeniu w Tampere w dniach 15 i 16 października 1999 r. Rada Europejska wezwała Radę i Komisję do ustanowienia wspólnych zasad proceduralnych dla uproszczonych i przyspieszonych transgranicznych postępowań spornych dotyczących drobnych roszczeń konsumenckich i gospodarczych.

(5) W dniu 30 listopada 2000 r. Rada przyjęła wspólny program Komisji i Rady w zakresie środków wdrażania zasady wzajemnego uznawania orzeczeń w sprawach cywilnych i gospodarczych⁽⁸⁾. Program ten odnosi się do uproszczenia i przyspieszenia rozstrzygania sporów transgranicznych dotyczących drobnych roszczeń. Kwestię tę podjęto w programie haskim⁽⁹⁾, przyjętym przez Radę Europejską w dniu 5 listopada 2004 r., w którym wezwano do szybkiego podjęcia prac nad procedurą drobnych roszczeń.

(6) W dniu 20 grudnia 2002 r. Komisja przyjęła zieloną księgę dotyczącą postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty oraz w sprawie środków upraszczających i przyspieszających postępowanie sporne dotyczące drobnych roszczeń. Zielona księga zapoczątkowała konsultacje w sprawie środków dotyczących uproszczenia i przyspieszenia postępowania spornego dotyczącego drobnych roszczeń.

(7) Wiele państw członkowskich wprowadziło uproszczone postępowania cywilne w zakresie drobnych roszczeń, jako że koszty, opóźnienia i stopień złożoności postępowania spornego niekoniecznie zmniejszają się proporcjonalnie do wartości przedmiotu sporu. W sprawach transgranicznych przeszkody na drodze do uzyskania orzeczenia w drodze szybkiego i niedrogiego postępowania są jeszcze większe. Dlatego też konieczne jest ustanowienie europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń. Jego celem powinno być ułatwienie dostępu do wymiaru sprawiedliwości. Zakłócenie konkurencji na rynku wewnętrznym na skutek zachwiania równowagi w odniesieniu do funkcjonowania środków proceduralnych przyznanych wierzycielom w różnych państwach członkowskich wiąże się z potrzebą stworzenia prawodawstwa wspólnotowego gwarantującego równe szanse wierzycielom i dłużnikom w całej Unii Europejskiej. Przy ustalaniu kosztów rozpatrywania roszczenia zgodnie z europejskim postępowaniem w sprawie drobnych roszczeń należy uwzględnić zasady prostoty, sprawności i proporcjonalności. Szczegóły dotyczące kosztów, które należy opłacić, powinny być publicznie dostępne, a sposoby ustalania tych kosztów przejrzyste.

(8) Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń powinno uprościć oraz przyspieszyć przebieg postępowań spornych dotyczących drobnych roszczeń w sprawach transgranicznych, a także zmniejszyć koszty, poprzez udostępnienie fakultatywnego narzędzia uzupełniającego istniejące możliwości przewidziane w prawie poszczególnych państw członkowskich, które to prawo pozostanie nienaruszone. Niniejsze rozporządzenie powinno również ułatwić uznawanie i wykonywanie orzeczenia wydawanego w innym państwie członkowskim w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń.

(9) Niniejsze rozporządzenie ma na celu propagowanie praw podstawowych i uwzględnia zasady uznane w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej. Trybunał lub sąd przestrzega prawa do rzetelnego procesu oraz stosuje zasadę postępowania kontradiktoryjnego, w szczególności w trakcie podejmowania decyzji o konieczności przeprowadzenia rozprawy i dopuszczeniu środków dowodowych oraz w zakresie postępowania dowodowego.

(10) W celu ułatwienia obliczania wartości przedmiotu sporu nie powinno się uwzględniać żadnych odsetek od kwoty głównej, wydatków i nakładów. Nie wpływa to na uprawnienie sądu lub trybunału do zasądzenia ich w orzeczeniu ani na krajowe zasady dotyczące obliczania odsetek.

(11) W celu ułatwienia wszczęcia europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń powód powinien złożyć pozew, wypełniając standardowy formularz pozwu i składając go w sądzie lub trybunale. Formularz pozwu powinien być złożony jedynie w sądzie lub trybunale zgodnie z jego właściwością.

(12) Do formularza pozwu należy dołączyć w odpowiednich przypadkach wszelkie odpowiednie dokumenty uzupełniające. Nie powinno to jednak uniemożliwiać powodowi złożenia w trakcie postępowania, w odpowiednich przypadkach, dalszych dowodów. Ta sama zasada powinna mieć zastosowanie do odpowiedzi pozwanego.

(13) Pojęcia "oczywiście bezzasadne" i "powództwo niedopuszczalne" w kontekście zwrotu pozwu powinny być określone przez prawo krajowe.

(14) Postępowanie powinno być postępowaniem pisemnym, chyba że sąd lub trybunał stwierdzi, że niezbędne jest przeprowadzenie rozprawy, lub wniesie o to jedna ze stron. Sąd lub trybunał może oddalić taki wniosek. Oddalenie nie podlega osobnemu zaskarżeniu.

(15) Reprezentacja stron przez adwokata lub innego przedstawiciela zawodu prawniczego nie powinna być obowiązkowa.

(16) Pojęcie "powództwa wzajemnego" powinno być interpretowane w rozumieniu art. 6 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 44/2001 jako opierające się na tej samej umowie lub na tym samym stanie faktycznym, na którym zostało oparte powództwo główne w sądzie lub trybunale, w którym zawisło powództwo główne. Artykuł 2 i 4 oraz art. 5 ust. 3, 4 i 5 powinny mieć odpowiednie zastosowanie do powództw wzajemnych.

(17) W przypadkach gdy pozwany powołuje się w trakcie postępowania na zarzut potrącenia, zarzut taki nie powinien stanowić powództwa wzajemnego w rozumieniu niniejszego rozporządzenia. Z tego powodu pozwany nie powinien mieć obowiązku stosowania formularza A, zawartego w załączniku I, do powoływania się na taki zarzut.

(18) Za państwo członkowskie, do którego skierowany jest formularz do celów zastosowania art. 6, uważa się państwo członkowskie, w którym ma nastąpić doręczenie lub do którego dokument ma być wysłany. W celu ograniczenia kosztów i opóźnień dokumenty powinny być doręczane stronom głównie za pośrednictwem poczty, a ich doręczenie powinno być poświadczane potwierdzeniem odbioru zawierającym datę doręczenia.

(19) Strona może odmówić przyjęcia dokumentu w momencie doręczania lub przez zwrócenie dokumentu w terminie jednego tygodnia, jeżeli dokument ten nie jest napisany w języku urzędowym państwa członkowskiego, do którego jest skierowany (lub, jeżeli w danym państwie członkowskim obowiązuje więcej niż jeden język urzędowy, w języku urzędowym lub jednym z języków urzędowych miejsca, w którym ma nastąpić doręczenie lub do którego dokument ma być wysłany) lub w języku zrozumiałym dla adresata, lub jeżeli nie towarzyszy mu tłumaczenie na taki język.

(20) W odniesieniu do przeprowadzenia rozprawy i postępowania dowodowego państwa członkowskie powinny stwarzać zachęty do stosowania nowoczesnych technik komunikowania, z zastrzeżeniem przepisów prawa krajowego państwa członkowskiego, w którym znajduje się sąd lub trybunał. Sąd lub trybunał powinien stosować najprostsze i najmniej kosztowne sposoby prowadzenia postępowania dowodowego.

(21) Praktyczna pomoc udostępniana stronom przy wypełnianiu formularzy pozwu powinna obejmować informacje techniczne dotyczące ich dostępności i wypełniania.

(22) Pracownicy sądu lub trybunału mogą również w sposób zgodny z prawem krajowym udzielać informacji dotyczących kwestii proceduralnych.

(23) W związku z celem niniejszego rozporządzenia polegającym na uproszczeniu i przyspieszeniu postępowania spornego dotyczącego drobnych roszczeń w sprawach o charakterze transgranicznym sąd lub trybunał powinien prowadzić postępowanie bez zbędnej zwłoki nawet w przypadkach, gdy rozporządzenie to nie ogranicza określonego stadium postępowania żadnym terminem.

(24) Do celów obliczania terminów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu powinno się stosować rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określające zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów⁽¹⁰⁾.

(25) W celu przyspieszenia procesu dochodzenia drobnych roszczeń orzeczenie powinno być wykonalne bez uszczerbku dla możliwości wniesienia odwołania oraz bez konieczności złożenia zabezpieczenia, z wyjątkiem sytuacji przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

(26) Wszelkie odniesienia do odwołania zawarte w niniejszym rozporządzeniu powinny obejmować wszelkie możliwe środki odwoławcze dostępne w ramach przepisów prawa krajowego.

(27) W składzie sądu lub trybunału musi znajdować się osoba uprawniona do występowania jako sędzia zgodnie z prawem krajowym.

(28) W przypadku gdy sąd lub trybunał ma obowiązek określić termin, strona, której to dotyczy, powinna zostać poinformowana o konsekwencjach jego niedotrzymania.

(29) Koszty postępowania powinna ponosić strona przegrywająca. Koszty postępowania powinny zostać określone zgodnie z prawem krajowym. Ze względu na cele polegające na uproszczeniu i efektywności kosztów postępowania sąd lub trybunał powinien orzec, że strona przegrywająca jest zobowiązana wyłącznie do poniesienia kosztów postępowania, w tym na

przykład wszelkich kosztów wynikających z faktu, że druga strona była reprezentowana przez adwokata lub innego przedstawiciela zawodu prawniczego, lub wszelkich kosztów związanych z doręczeniem lub tłumaczeniem dokumentów, które są proporcjonalne do wartości przedmiotu sporu lub były konieczne.

(30) W celu ułatwienia uznawania i wykonywania orzeczeń orzeczenie wydane w państwie członkowskim w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń powinno być uznawane i wykonalne w innym państwie członkowskim bez potrzeby wydawania orzeczenia stwierdzającego jego wykonalność oraz bez możliwości zgłaszania sprzeciwu co do jego uznania.

(31) Powinny istnieć minimalne standardy dotyczące ponownego zbadania orzeczenia w przypadkach, gdy pozwany nie mógł zakwestionować powództwa.

(32) Ze względu na cele polegające na uproszczeniu i efektywności kosztów strona dochodząca wykonania orzeczenia nie powinna być zobowiązana do posiadania przedstawiciela ani adresu pocztowego w państwie członkowskim wykonania, poza urzędnikami sądowymi posiadającymi uprawnienia w zakresie postępowania egzekucyjnego zgodnie z prawem krajowym tego państwa członkowskiego.

(33) Rozdział III niniejszego rozporządzenia powinien mieć również zastosowanie do określenia kosztów i wydatków poniesionych w związku z wykonywaniem obowiązków przez osoby uczestniczące w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości w związku z orzeczeniem wydanym zgodnie z procedurą określoną w niniejszym rozporządzeniu.

(34) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽¹¹⁾.

(35) W szczególności należy przyznać Komisji uprawnienia do przyjmowania środków koniecznych do wykonywania niniejszego rozporządzenia a odnoszących się do aktualizacji i zmian o charakterze technicznym w formularzach pozwu, znajdujących się w załączniku. Ponieważ środki te mają charakter ogólny i są opracowane w celu zmieniania/skreślenia elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, powinny być przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 5a decyzji 1999/468/WE.

(36) Jako że cele niniejszego rozporządzenia, mianowicie ustanowienie postępowania, które uprości i przyspieszy rozstrzygnięcie sporów dotyczących drobnych roszczeń, a także ograniczy koszty, nie mogą zostać w dostatecznym stopniu osiągnięte przez państwa członkowskie, a ze względu na skalę i skutki niniejszego rozporządzenia mogą zostać łatwiej zrealizowane na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza zakres konieczny do osiągnięcia tych celów.

(37) Zgodnie z art. 3 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, dołączonego do Traktatu o Unii Europejskiej oraz do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Zjednoczone Królestwo i Irlandia powiadomiły o swoim zamiarze uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.

(38) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie wiąże jej ono ani nie ma do niej zastosowania,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT I ZAKRES ZASTOSOWANIA

Artykuł 1

Przedmiot

Na mocy niniejszego rozporządzenia ustanowione zostaje europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń mające na celu uproszczenie i przyspieszenie postępowania spornego dotyczącego drobnych roszczeń w sprawach transgranicznych, a także służące obniżeniu kosztów. Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń jest dostępne stronom jako alternatywa dla istniejących postępowań przewidzianych w prawie państw członkowskich.

Niniejsze rozporządzenie również eliminuje postępowania wpadkowe konieczne do uznania i stwierdzenia wykonalności w innych państwach członkowskich orzeczeń wydawanych w jednym z państw członkowskich w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń.

Artykuł 2

Zakres zastosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do transgranicznych spraw cywilnych i gospodarczych bez względu na rodzaj sądu lub trybunału, w przypadku gdy wartość przedmiotu sporu, z wyłączeniem wszystkich odsetek, wydatków i nakładów, nie przekracza 2.000 EUR w momencie wpłynięcia formularza pozwu do właściwego sądu lub trybunału. Nie ma ono zastosowania w szczególności do spraw podatkowych, celnych lub administracyjnych ani dotyczących odpowiedzialności państwa za działania i zaniechania w wykonywaniu władzy publicznej ("*acta iure imperii*").

2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do spraw dotyczących:

- a) stanu cywilnego, zdolności prawnej i zdolności do czynności prawnych oraz przedstawicielstwa ustawowego osób fizycznych;
- b) praw majątkowych wynikających ze stosunków małżeńskich, testamentów i dziedziczenia oraz obowiązków alimentacyjnych;
- c) postępowań upadłościowych, postępowań związanych z likwidacją niewypłacalnych spółek lub innych osób prawnych, postępowań układowych oraz innych analogicznych postępowań;
- d) ubezpieczeń społecznych;
- e) sądownictwa polubownego;
- f) prawa pracy;
- g) najmu lub dzierżawy nieruchomości, z wyłączeniem powództw dotyczących roszczeń pieniężnych; lub
- h) naruszenia prywatności i dóbr osobistych, w tym zniesławienia.

3. W niniejszym rozporządzeniu określenie "państwo członkowskie" oznacza państwa członkowskie z wyjątkiem Danii.

Artykuł 3

Sprawy transgraniczne

1. Do celów niniejszego rozporządzenia przez sprawę transgraniczną rozumie się sprawę, w której przynajmniej jedna ze stron ma miejsce zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie sądu lub trybunału rozpatrującego sprawę.

2. Miejsce zamieszkania ustala się zgodnie z art. 59 i 60 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001.

3. Odpowiednim momentem dla rozstrzygnięcia, czy sprawa ma charakter transgraniczny, jest data wpłynięcia formularza pozwu do właściwego sądu lub trybunału.

ROZDZIAŁ II

EUROPEJSKIE POSTĘPOWANIE W SPRAWIE DROBNYCH ROSZCZEŃ

Artykuł 4

Wszczęcie postępowania

1. Powód wszczyna europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, wypełniając formularz pozwu A zawarty w załączniku A i składając go we właściwym sądzie lub trybunale bezpośrednio, za pośrednictwem poczty lub innych środków komunikacji, takich jak faks lub poczta elektroniczna, akceptowanych przez państwo członkowskie, w którym wszczyna się postępowanie. Formularz pozwu zawiera opis dowodów uzasadniających powództwo, a w stosownych przypadkach dołącza się do niego wszelkie odpowiednie dokumenty uzupełniające.

2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o środkach komunikowania, które mogą zaakceptować. Komisja podaje te informacje do wiadomości publicznej.

3. W przypadku gdy wytoczone powództwo nie dotyczy spraw objętych zakresem zastosowania niniejszego rozporządzenia, sąd lub trybunał informuje o tym powoda. Jeżeli powód nie cofnie pozwu, sąd lub trybunał prowadzi postępowanie zgodnie z odpowiednimi przepisami proceduralnymi państwa członkowskiego, w którym prowadzone jest postępowanie.

4. W przypadku gdy sąd lub trybunał uznaje, że informacje przedstawione przez powoda nie są dostatecznie jasne lub odpowiednie, lub w przypadku niewłaściwego wypełnienia formularza pozwu, o ile powództwo nie jest oczywiście bezzasadne lub niedopuszczalne, sąd lub trybunał umożliwia powodowi uzupełnienie lub skorygowanie danych zawartych w formularzu pozwu lub dostarczenie uzupełniających informacji lub dokumentów lub cofnięcie pozwu, w terminie określonym przez sąd lub trybunał. W tym celu sąd lub trybunał korzysta z formularza B, załączonego w załączniku II.

W przypadku gdy powództwo jest oczywiście bezzasadne lub niedopuszczalne lub powód nie uzupełni lub nie skoryguje danych zawartych w formularzu pozwu w określonym terminie, pozew zostaje zwrócony.

5. Państwa członkowskie zapewniają dostępność formularza pozwu we wszystkich sądach i trybunałach, w których istnieje możliwość wszczęcia europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń.

Artykuł 5

Przebieg postępowania

1. Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń jest postępowaniem pisemnym. Sąd lub trybunał przeprowadza rozprawę, jeśli uznaje to za konieczne lub jeśli wnosi o to jedna ze stron. Sąd lub trybunał może oddalić taki wniosek, jeżeli uzna, że w odniesieniu do okoliczności towarzyszących danej sprawie rozprawa nie jest konieczna do rzetelnego przeprowadzenia sprawy. Postanowienie o oddaleniu wniosku uzasadniane jest na piśmie. Postanowienie nie podlega odrębnemu zaskarżeniu.

2. Po otrzymaniu odpowiednio wypełnionego formularza pozwu sąd lub trybunał wypełnia część I odpowiedzi formularza C, zawartego w załączniku III.

Odpis pozwu wraz, w stosownym przypadku, z załącznikami oraz z wypełnionym formularzem odpowiedzi zostaje doręczony pozwanemu zgodnie z art. 13. Dokumenty te są wysyłane w terminie 14 dni od otrzymania należycie wypełnionego formularza pozwu.

3. Pozwany składa odpowiedź w terminie 30 dni od doręczenia formularza pozwu i formularza odpowiedzi, wypełniając część II formularza odpowiedzi C, załączając, w odpowiednich przypadkach, wszelkie odpowiednie dokumenty uzupełniające i odsyłając je do sądu lub trybunału, lub też udziela odpowiedzi w inny odpowiedni sposób bez wykorzystania formularza odpowiedzi.

4. W terminie 14 dni od otrzymania odpowiedzi pozwanego sąd lub trybunał wysła powodowi kopię odpowiedzi wraz ze wszelkimi istotnymi dokumentami uzupełniającymi.

5. Jeżeli w swojej odpowiedzi pozwany twierdzi, że wartość roszczenia niepieniężnego przekracza wartość określoną w art. 2 ust. 1, sąd lub trybunał decyduje, w terminie 30 dni od wysłania odpowiedzi powodowi, czy roszczenie jest objęte zakresem zastosowania niniejszego rozporządzenia. Postanowienie w tym przedmiocie nie podlega odrębnemu zaskarżeniu.

6. Każde powództwo wzajemne, które należy złożyć na formularzu A, oraz wszelkie istotne dokumenty uzupełniające przekazywane są powodowi zgodnie z art. 13. Dokumenty te są wysyłane w terminie 14 dni od ich otrzymania.

Powód ma 30 dni od daty doręczenia, aby odpowiedzieć na powództwo wzajemne.

7. Jeśli w sprawie z powództwa wzajemnego wartość przedmiotu sporu przekracza wartość graniczną określoną w art. 2 ust. 1, roszczenia dochodzonego z powództwa głównego, a także roszczenia dochodzonego z powództwa wzajemnego nie można dochodzić w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, lecz zgodnie z odpowiednimi przepisami proceduralnymi mającymi zastosowanie w państwie członkowskim, w którym prowadzone jest postępowanie.

Artykuł 2 i 4 oraz ust. 3, 4 i 5 niniejszego artykułu mają odpowiednie zastosowanie do powództw wzajemnych.

Artykuł 6

Języki

1. Pozew, odpowiedź na pozew, powództwo wzajemne, odpowiedź na powództwo wzajemne oraz wszelkie opisy istotnych dokumentów uzupełniających są składane w języku lub jednym z języków sądu lub trybunału.

2. Jeśli jakikolwiek inny dokument otrzymany przez sąd lub trybunał nie jest sporządzony w języku, w którym prowadzone jest postępowanie, sąd lub trybunał może wymagać tłumaczenia takiego dokumentu jedynie w przypadku, gdy tłumaczenie takie jest niezbędne do wydania orzeczenia.

3. W przypadku gdy strona odmówi przyjęcia dokumentu, dlatego że nie jest on sporządzony w jednym z następujących języków:

- a) w języku urzędowym państwa członkowskiego, do którego jest skierowany, lub - jeżeli w tym państwie członkowskim obowiązuje więcej niż jeden język urzędowy - w języku urzędowym lub w jednym z języków urzędowych obowiązujących w miejscu, w którym ma nastąpić doręczenie lub do którego dokument ma być wysłany; lub
- b) w języku zrozumiałym dla adresata,
sąd lub trybunał powiadamia o tym drugą stronę, po to, aby strona ta dostarczyła tłumaczenie dokumentu.

Artykuł 7

Zakończenie postępowania

1. W terminie 30 dni od otrzymania odpowiedzi pozwanego lub powoda, złożonych w terminie przewidzianym w art. 5 ust. 3 lub 6, sąd lub trybunał wydaje orzeczenie lub:

- a) żąda od stron przedstawienia dalszych szczegółowych informacji dotyczących powództwa w określonym terminie nieprzekraczającym 30 dni;
- b) przeprowadza postępowanie dowodowe zgodnie z art. 9; lub
- c) wzywa strony na rozprawę, która ma odbyć się w terminie 30 dni od wezwania.

2. Sąd lub trybunał wydaje orzeczenie w terminie 30 dni od dnia zamknięcia rozprawy albo od otrzymania wszystkich informacji niezbędnych do wydania orzeczenia. Orzeczenie zostaje doręczone stronom zgodnie z art. 13.

3. Jeśli sąd lub trybunał nie otrzyma odpowiedzi od właściwej strony w terminie przewidzianym w art. 5 ust. 3 lub 6, sąd lub trybunał wydaje orzeczenie w sprawie z powództwa głównego lub z powództwa wzajemnego.

Artykuł 8

Rozprawa

Sąd lub trybunał może przeprowadzić rozprawę w drodze konferencji wideo lub za pośrednictwem innych środków łączności, jeżeli pozwalają na to środki techniczne.

Artykuł 9

Postępowanie dowodowe

1. Sąd lub trybunał dopuszcza określone środki dowodowe oraz określa zakres postępowania dowodowego niezbędny do wydania orzeczenia zgodnie z zasadami regulującymi przeprowadzenie postępowania dowodowego. Sąd lub trybunał może dopuścić dowód z pisemnych zeznań świadków, biegłych lub stron. Sąd lub trybunał może przeprowadzić rozprawę w drodze konferencji wideo lub za pośrednictwem innych technologii komunikowania się, jeżeli pozwalają na to środki techniczne.

2. Sąd lub trybunał dopuszcza dowód z opinii biegłych lub z zeznań ustnych tylko wtedy, gdy jest to niezbędne do wydania orzeczenia. Podejmując taką decyzję, sąd lub trybunał bierze pod uwagę wiążące się z tym koszty.

3. Sąd lub trybunał wybiera najprostsze i najmniej kłopotliwe sposoby prowadzenia postępowania dowodowego.

Artykuł 10

Reprezentacja stron

Reprezentacja przez adwokata lub innego przedstawiciela zawodu prawniczego nie jest obowiązkowa.

Artykuł 11

Pomoc udostępniana stronom

Państwa członkowskie zapewniają możliwość uzyskania przez strony praktycznej pomocy w wypełnianiu formularzy.

Artykuł 12

Zakres kompetencji sądu lub trybunału

1. Sąd lub trybunał nie zobowiązuje stron do dokonywania oceny prawnej powództwa.
2. W razie potrzeby sąd lub trybunał informuje strony o kwestiach proceduralnych.
3. W odpowiednich przypadkach sąd lub trybunał dąży do osiągnięcia ugody pomiędzy stronami.

Artykuł 13

Doręczanie dokumentów

1. Dokumenty są doręczane drogą pocztową, a ich doręczenie jest poświadczane potwierdzeniem odbioru zawierającym datę doręczenia.

2. Jeśli doręczenie zgodnie z ust. 1 nie jest możliwe, dokumenty można doręczyć w jeden ze sposobów określonych w art. 13 lub 14 rozporządzenia (WE) nr 805/2004.

Artykuł 14

Terminy

1. W przypadku gdy sąd lub trybunał określa termin, strona, której to dotyczy, powinna zostać poinformowana o konsekwencjach niedotrzymania tego terminu.
2. Sąd lub trybunał może przedłużyć terminy przewidziane w art. 4 ust. 4, art. 5 ust. 3 i 6 oraz art. 7 ust. 1 w wyjątkowych przypadkach, jeżeli jest to konieczne dla ochrony praw stron.
3. Jeśli w wyjątkowych przypadkach dotrzymanie przez sąd lub trybunał terminów przewidzianych w art. 5 ust. 2-6 oraz art. 7 nie jest możliwe, sąd lub trybunał niezwłocznie podejmuje niezbędne kroki przewidziane w tych przepisach.

Artykuł 15

Wykonalność orzeczenia

1. Orzeczenie jest wykonalne bez uszczerbku dla możliwości wniesienia odwołania. Nie jest konieczne złożenie zabezpieczenia.
2. Artykuł 23 ma także zastosowanie w przypadku, gdy orzeczenie ma być wykonane w państwie członkowskim, w którym wydano orzeczenie.

Artykuł 16

Koszty

Koszty postępowania ponosi strona przegrywająca. Jednak sąd lub trybunał nie zasądza na rzecz strony wygrywającej kosztów, które były zbędne lub nieproporcjonalne do wartości przedmiotu sporu.

Artykuł 17

Środki odwoławcze

1. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję, czy zgodnie z ich prawem proceduralnym możliwe jest złożenie środka odwoławczego od orzeczenia wydanego w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń i w jakim terminie należy wnieść taki środek odwoławczy. Komisja podaje tę informację do publicznej wiadomości.
2. Artykuł 16 ma zastosowanie w przypadku wniesienia środka odwoławczego.

Artykuł 18

Minimalne standardy ponownego zbadania orzeczenia

1. Pozwany ma prawo złożyć wniosek o ponowne zbadanie orzeczenia wydanego w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń w sądzie lub trybunale znajdującym się pod jurysdykcją państwa członkowskiego, w którym wydano orzeczenie, jeśli:

- a) (i) pozew lub wezwanie na rozprawę zostały doręczone bez potwierdzenia osobistego odbioru przez tę stronę w sposób przewidziany w art. 14 rozporządzenia (WE) nr 805/2004; i
- (ii) doręczenie nie nastąpiło w czasie wystarczającym dla umożliwienia pozwanemu przygotowanie się do obrony bez jego winy;
- lub
- b) pozwany nie miał możliwości wniesienia odpowiedzi na pozew z powodu siły wyższej lub z powodu nadzwyczajnych okoliczności, które były przez niego niezawinione, pod warunkiem niezwłocznego podjęcia przez niego działań w obu przypadkach.

2. Jeśli sąd lub trybunał odrzuci wniosek o ponowne zbadanie orzeczenia z braku podstaw, określonych w ust. 1, orzeczenie pozostaje w mocy.

Jeśli sąd lub trybunał uzna, że ponowne zbadanie orzeczenia jest uzasadnione jedną z podstaw określonych w ust. 1, orzeczenie wydane w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń zostaje uchylone.

Artykuł 19

Właściwe prawo proceduralne

Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia, europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń podlega przepisom proceduralnym państwa członkowskiego, w którym prowadzone jest postępowanie.

ROZDZIAŁ III

UZNAWANIE I WYKONYWANIE ORZECZEŃ W INNYM PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM

Artykuł 20

Uznawanie i wykonywanie orzeczeń

1. Orzeczenie wydane w państwie członkowskim w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń jest uznawane i wykonywane w innym państwie członkowskim bez potrzeby stwierdzania wykonalności oraz bez możliwości sprzeciwienia się co do jego uznania.

2. Na wniosek jednej ze stron sąd lub trybunał wydaje zaświadczenie, dotyczące orzeczenia w europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń, używając do tego formularza D zawartego w załączniku IV, bez dodatkowych opłat.

Artykuł 21

Postępowanie egzekucyjne

1. Bez uszczerbku dla przepisów niniejszego rozdziału, postępowania egzekucyjne podlegają prawu państwa członkowskiego wykonania.

Orzeczenie wydane w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń jest wykonywane na tych samych warunkach co orzeczenie wydane w państwie członkowskim wykonania.

2. Strona dochodząca wykonania przedstawia:

- a) odpis orzeczenia spełniający warunki niezbędne do ustalenia jego autentyczności; i
- b) kopię formularza, o którym mowa w art. 20 ust. 2, oraz, w razie potrzeby, jego tłumaczenie na język urzędowy państwa członkowskiego wykonania lub, jeśli w tym państwie członkowskim obowiązuje kilka języków urzędowych, na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych, w jakim zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego prowadzi się postępowanie sądowe w miejscu, gdzie dochodzi się wykonania zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego, lub na jakikolwiek inny język wskazany przez państwo członkowskie wykonania jako przez nie akceptowany. Każde państwo członkowskie może wskazać język lub języki urzędowe instytucji Unii Europejskiej inne niż jego własny język urzędowy, które może zaakceptować do celów europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń. Treść formularza D tłumaczona jest przez osobę uprawnioną do sporządzania tłumaczeń w jednym z państw członkowskich.

3. Strona dochodząca wykonania orzeczenia wydanego w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń w innym państwie członkowskim nie musi posiadać:

- a) pełnomocnika; lub
- b) adresu pocztowego

w państwie członkowskim wykonania, innego niż osoba posiadająca uprawnienia w zakresie postępowania egzekucyjnego.

4. Strona, która w jednym państwie członkowskim składa wniosek o wykonanie orzeczenia wydanego w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń w innym państwie członkowskim, nie jest zobowiązana do składania żadnego zabezpieczenia, gwarancji lub kaucji - bez względu na ich nazwę - z tego tytułu, że jest cudzoziemcem lub nie ma miejsca zamieszkania ani miejsca pobytu w państwie członkowskim wykonania.

Artykuł 22

Odmowa wykonania

1. Na wniosek strony, wobec której dochodzi się wykonania, właściwy sąd lub trybunał w państwie członkowskim wykonania odmawia wykonania, jeżeli orzeczenia wydanego w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń nie można pogodzić z wcześniejszym orzeczeniem wydanym w jakimkolwiek państwie członkowskim lub w państwie trzecim, o ile:

- a) wcześniejsze orzeczenie zostało wydane w odniesieniu do tego samego roszczenia i dotyczyło tych samych stron;
- b) wcześniejsze orzeczenie zostało wydane w państwie członkowskim wykonania lub spełnia warunki niezbędne do uznania go w państwie członkowskim wykonania; i
- c) niemożność pogodzenia nie była i nie mogła być podniesiona w formie zarzutu w postępowaniu sądowym w państwie członkowskim, w którym wydano orzeczenie w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń.

2. W żadnych okolicznościach orzeczenie wydane w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń nie może zostać ponownie zbadane pod względem merytorycznym w państwie członkowskim wykonania.

Artykuł 23

Zawieszenie lub ograniczenie wykonania

Jeżeli strona kwestionuje orzeczenie wydane w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń lub zakwestionowanie go jest nadal dopuszczalne lub gdy strona złożyła wniosek o ponowne zbadanie orzeczenia w rozumieniu art. 18, właściwy sąd, trybunał lub właściwy organ w państwie członkowskim wykonania może, na wniosek strony, wobec której dochodzi się wykonania:

- a) ograniczyć postępowanie wykonawcze do środków zabezpieczających;
- b) uzależnić wykonanie od złożenia zabezpieczenia określonego przez sąd, trybunał lub właściwy organ; lub
- c) w wyjątkowych przypadkach zawiesić postępowanie wykonawcze.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 24

Informacje

Państwa członkowskie współpracują w celu informowania społeczeństwa i środowisk zawodowych o europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń, w tym o kosztach tego postępowania, w szczególności poprzez Europejską Sieć Sądową w sprawach cywilnych i gospodarczych, utworzoną decyzją 2001/470/WE.

Artykuł 25

Informacje odnoszące się do właściwości, środków komunikowania się i środków odwoławczych

1. Do dnia 1 stycznia 2008 r. państwa członkowskie powiadamią Komisję:

- a) które sądy lub trybunały są właściwe do wydawania orzeczeń w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń;
- b) o środkach komunikowania się zatwierdzonych do celów europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń i dostępnych dla sądów lub trybunałów zgodnie z art. 4 ust. 1;
- c) czy zgodnie z ich prawem proceduralnym możliwe jest wniesienie środka odwoławczego zgodnie z art. 17 i w jakim sądzie lub trybunale można je wnieść;
- d) o językach akceptowanych zgodnie z art. 21 ust. 2 lit. b); i
- e) które organy są właściwe w zakresie wykonania, a które organy są właściwe do celów stosowania art. 23.

Państwa członkowskie powiadamią Komisję o wszelkich późniejszych zmianach tych informacji.

2. Komisja podaje informacje przekazane zgodnie z ust. 1 do publicznej wiadomości, publikując je w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz za pomocą wszelkich innych odpowiednich środków.

Artykuł 26

Środki wykonawcze

Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do aktualizacji lub wprowadzenia zmian o charakterze technicznym do formularzy, których wzór zawarty jest w załącznikach, przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 27 ust. 2.

Artykuł 27

Komitet

1. Komisję wspiera komitet.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1-4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Artykuł 28

Przegląd

W terminie do dnia 1 stycznia 2014 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu szczegółowe sprawozdanie omawiające, jak postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty sprawdza się w praktyce, łącznie z zagadnieniem progowej wartości przedmiotu sporu, o którym mowa w art. 2 ust. 1. Sprawozdanie to zawiera ocenę dotychczasowego stosowania tego postępowania oraz rozszerzoną ocenę jego skutków w każdym państwie członkowskim.

W tym celu oraz po to, by zagwarantować, że najlepsze wzorce stosowane w Unii Europejskiej są należycie uwzględniane i odzwierciedlają zasady poprawnej legislacji, państwa członkowskie przekazują Komisji informacje dotyczące transgranicznego stosowania europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń. Informacje te obejmują opłaty sądowe, sprawność postępowania, efektywność, łatwość stosowania i wewnętrzne procedury dotyczące drobnych roszczeń w państwach członkowskich.

Do sprawozdania Komisji dołącza się, w miarę potrzeby, wnioski dotyczące zmian.

Artykuł 29

Wejście w życie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2009 r. z wyjątkiem art. 25, który stosuje się od 1 stycznia 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 lipca 2007 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

W imieniu Rady

H.-G. PÖTTERING

M. LOBO ANTUNES

Przewodniczący

Przewodniczący

-
- (1) Dz.U. C 88 z 11.4.2006, str. 61.
- (2) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 13 czerwca 2007 r.
- (3) Dz.U. L 160 z 30.6.2000, str. 37.
- (4) Dz.U. L 12 z 16.1.2001, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 1).
- (5) Dz.U. L 174 z 27.6.2001, str. 25.
- (6) Dz.U. L 143 z 30.4.2004, str. 15. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1869/2005 (Dz.U. L 300 z 17.11.2005, str. 6).
- (7) Dz.U. L 399 z 30.12.2006, str. 1.
- (8) Dz.U. C 12 z 15.1.2001, str. 1.
- (9) Dz.U. C 53 z 3.3.2005, str. 1.
- (10) Dz.U. L 124 z 8.6.1971, str. 1.
- (11) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

ZAŁĄCZNIKI

.....

Notka Redakcji Systemu Informacji Prawnej LEX

Grafiki zostały zamieszczone wyłącznie w Internecie. Obejrzenie grafik podczas pracy z programem Lex wymaga dostępu do Internetu.

.....

ZAŁĄCZNIK I

EUROPEJSKIE POSTĘPOWANIE DROBNYCH ROSZCZEŃ FORMULARZA A FORMULARZ POZWU

grafika

ZAŁĄCZNIK II

EUROPEJSKIE POSTĘPOWANIE W SPRAWIE DROBNYCH ROSZCZEŃ FORMULARZ B

WEZWANIE SĄDU LUB TRYBUNAŁU DO UZUPEŁNIENIA LUB SKORYGOWANIA FORMULARZA POZWU

grafika

ZAŁĄCZNIK III

EUROPEJSKIE POSTĘPOWANIE W SPRAWIE DROBNYCH ROSZCZEŃ FORMULARZ C

FORMULARZ ODPOWIEDZI

grafika

ZAŁĄCZNIK IV

EUROPEJSKIE POSTĘPOWANIE W SPRAWIE DROBNYCH ROSZCZEŃ FORMULARZ D

ZAŚWIADCZENIE DOTYCZĄCE ORZECZENIA WYDANEGO W EUROPEJSKIM POSTĘPOWANIU W SPRAWIE DROBNYCH ROSZCZEŃ

grafika

© European Communities (Wspólnoty Europejskie), 2003-2004, <http://europa.eu.int/eur-lex/lex>
Wyłącznie prawodawstwo Wspólnot Europejskich opublikowane w drukowanej wersji Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej uznawane jest za autentyczne.

Dz.U.UE.L.01.174.1

Dz.U.UE-sp.19-4-121

2008.12.04 zm. Dz.U.UE.L.08.304.80 art. 2

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1206/2001

z dnia 28 maja 2001 r.

w sprawie współpracy między sądami Państw Członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych

(Dz.U.UE L z dnia 27 czerwca 2001 r.)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 61 lit. c) i art. 67 ust. 1,

uwzględniając inicjatywę rządu Republiki Federalnej Niemiec ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Unia Europejska za cel wyznaczyła sobie utrzymanie i rozwój Unii Europejskiej jako przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w której zapewniony jest swobodny przepływ osób. W celu stopniowego ustanawiania takiego obszaru, Wspólnota ma przyjąć, między innymi, niezbędne dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego środki dotyczące współpracy sądowej w sprawach cywilnych.

(2) W celu właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego należy usprawnić współpracę między sądami przy przeprowadzaniu dowodów, w szczególności współpraca ta powinna ulec w tym zakresie uproszczeniu i przyspieszeniu.

(3) Na spotkaniu w Tampere dnia 15 i 16 października 1999 r., Rada Europejska przypomniała, że należy przygotować nowe uregulowania proceduralne w sprawach transgranicznych, w szczególności w kwestii przeprowadzania dowodów.

(4) Obszar tych zagadnień mieści się w zakresie art. 65 Traktatu.

(5) Cel proponowanych działań, a mianowicie usprawnienie współpracy między sądami przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych, nie może być osiągnięty w wystarczającym stopniu przez Państwa Członkowskie, ale może być lepiej zrealizowany na poziomie Wspólnoty. Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości, jak określono w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w niniejszym artykule, rozporządzenie nie wykracza poza działania niezbędne do osiągnięcia tych celów.

(6) Do chwili obecnej nie ma uregulowań wiążących wszystkie Państwa Członkowskie w sprawie przeprowadzania dowodów. Konwencja haska z dnia 18 marca 1970 r., o przeprowadzaniu dowodów za granicą w sprawach cywilnych lub handlowych ma zastosowanie tylko do 11 Państw Członkowskich Unii Europejskiej.

(7) Często sprawą zasadniczą dla decyzji w sprawie cywilnej lub handlowej toczącej się przed sądem w Państwie Członkowskim jest przeprowadzenie dowodów w innym Państwie Członkowskim, dlatego działanie Wspólnoty nie może ograniczać się do przekazywania dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych lub handlowych, które mieszczą się w zakresie rozporządzenia Rady (WE) nr 1348/2000 z dnia 29 maja 2000 r., w sprawie doręczania w Państwach Członkowskich sądowych i pozasądowych dokumentów w sprawach cywilnych i handlowych⁽⁴⁾. Zachodzi, zatem potrzeba dalszego usprawniania współpracy między sądami Państw Członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów.

(8) Skuteczność procedur sądowych w sprawach cywilnych lub handlowych wymaga, aby przekazywanie i realizacja wniosków o przeprowadzenie dowodów odbywały się między sądami Państw Członkowskich bezpośrednio i za pomocą możliwie najszybszych środków.

(9) Szybkość przekazywania wniosków o przeprowadzenie dowodów wymaga korzystania ze wszelkich stosownych środków, pod warunkiem że zachowane są pewne warunki dotyczące czytelności i wiarygodności otrzymanego dokumentu. Aby zapewnić największą przejrzystość i pewność prawną, wniosek o przeprowadzenie dowodów musi zostać przekazany na formularzu wypełnionym w języku Państwa Członkowskiego sądu wezwanego lub w innym języku akceptowanym przez to Państwo. Z tych samych powodów, na tyle na ile to możliwe, w dalszych kontaktach między danymi sądami powinny również być używane formularze.

(10) Wniosek o przeprowadzenia dowodów powinien zostać wykonany szybko. Jeżeli nie jest możliwe, aby wniosek ten został wykonany w ciągu 90 dni od daty jego otrzymania przez sąd wezwany, sąd ten powinien zawiadomić o tym sąd wzywający podając przyczyny uniemożliwiające szybkie wykonanie wniosku.

(11) Aby zapewnić skuteczność niniejszego rozporządzenia, możliwość odmowy wykonania wniosku o przeprowadzenie dowodów powinna być ograniczona do ściśle ograniczonych sytuacji.

(12) Sąd wezwany powinien wykonać wniosek zgodnie z prawem jego Państwa Członkowskiego.

(13) Strony i ich pełnomocnicy, jeśli zostali ustanowieni, powinny mieć możliwość obecności przy przeprowadzaniu dowodów, jeżeli takie rozwiązanie dopuszcza prawo Państwa Członkowskiego sądu wzywającego, aby móc obserwować postępowanie sądowe w sposób

podobny jak przy przeprowadzaniu dowodów w Państwie Członkowskim sądu wzywającego. Powinni oni również mieć prawo do uczestnictwa w celu odgrywania bardziej aktywnej roli w procesie przeprowadzania dowodów. Jednakże warunki, na jakich strony te mogłyby uczestniczyć w tym procesie powinny zostać ustalone przez sąd wezwany zgodnie z prawem jego Państwa Członkowskiego.

(14) Przedstawiciele sądu wzywającego powinni mieć możliwość obecności przy przeprowadzaniu dowodów, o ile jest to zgodne z prawem Państwa Członkowskiego sądu wzywającego, aby mieć lepsze możliwości oceny tych dowodów. Powinni oni mieć także prawo żądania uczestnictwa przy przeprowadzaniu dowodów na warunkach ustalonych przez sąd wezwany, zgodnie z prawem obowiązującym w jego Państwie Członkowskim, aby mogli pełnić bardziej aktywną rolę w procesie przeprowadzaniu dowodów.

(15) Aby ułatwić proces przeprowadzania dowodów, sąd w danym Państwie Członkowskim, zgodnie z prawem tego państwa, powinien mieć możliwość przeprowadzania dowodów bezpośrednio w innym Państwie Członkowskim na warunkach określonych przez jednostki centralne lub właściwe władze wezwanego Państwa Członkowskiego, o ile to Państwo wyrazi zgodę.

(16) Wykonanie wniosku, zgodnie z art. 10, nie powinno powodować powstania roszczeń o zwrot jakichkolwiek opłat lub kosztów. Niemniej jednak, jeżeli sąd wezwany zażąda zwrotu, to wynagrodzenia biegłych i tłumaczy, a także koszty związane ze stosowaniem art. 10 ust. 3 i 4 nie powinny obciążać tego sądu i powinny zostać zwrócone. W takim przypadku sąd wzywający powinien podjąć niezbędne środki, aby bezzwłocznie zapewnić zwrot. Jeśli potrzebna jest opinia biegłego, sąd wezwany, przed przystąpieniem do przeprowadzania dowodu, może zwrócić się do sądu wzywającego o złożenie depozytu lub wpłacenie zaliczki w związku ze spodziewanymi kosztami pozyskania takich opinii.

(17) Niniejsze rozporządzenie ma pierwszeństwo w stosunku do przepisów konwencji międzynarodowych zawartych przez Państwa Członkowskie w tym obszarze zagadnień. Państwa Członkowskie powinny mieć swobodę w zawieraniu umów lub porozumień pozwalających na dalsze usprawnienia we współpracy w zakresie przeprowadzania dowodów.

(18) Informacje przekazywane stosownie do niniejszego rozporządzenia powinny być należycie chronione. Od momentu obowiązywania dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r., w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽⁵⁾ oraz dyrektywy 97/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r., dotyczącej przetwarzania danych osobowych oraz ochrony prywatności w sektorze telekomunikacyjnym⁽⁶⁾, nie ma potrzeby wprowadzania szczegółowych przepisów w tej sprawie w niniejszym rozporządzeniu.

(19) Środki niezbędne dla wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r.,⁽⁷⁾ ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji.

(20) Do celów sprawnego funkcjonowania niniejszego rozporządzenia Komisja powinna dokonać przeglądu jego stosowania i zaproponować zmiany, jakie mogą okazać się konieczne.

(21) Zjednoczone Królestwo i Irlandia, zgodnie z art. 3 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, powiadomiły o zamiarze przyjęcia i stosowania niniejszego rozporządzenia.

(22) Dania, zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, nie przyjmuje niniejszego rozporządzenia i w związku z tym, nie jest nim związana ani nie podlega jego przepisom,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się w sprawach cywilnych i handlowych, w przypadku gdy sąd jednego z Państw Członkowskich, zgodnie z obowiązującym w tym państwie prawem, zwróci się:

- a) do właściwego sądu innego Państwa Członkowskiego o przeprowadzenie dowodu; lub
- b) o przeprowadzenie dowodu bezpośrednio w innym Państwie Członkowskim.

2. Nie można zwracać się z wnioskiem w celu uzyskania dowodu, który nie jest przeznaczony do wykorzystania w toczącym się lub przyszłym postępowaniu.

3. W niniejszym rozporządzeniu wyrazy "Państwo Członkowskie" oznacza Państwa Członkowskie z wyjątkiem Danii.

Artykuł 2

Bezpośrednie przekazywanie wniosków między sądami

1. Wnioski zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. a), zwane dalej "wnioskami", są przekazywane przez sąd, przed którym toczy się lub będzie się toczyć postępowanie, zwany dalej "sądem wzywającym" bezpośrednio do właściwego sądu innego Państwa Członkowskiego, zwanego dalej "sądem wezwanym", w celu przeprowadzania dowodów.

2. Każde Państwo Członkowskie sporządzi wykaz sądów właściwych do przeprowadzania dowodów stosownie do niniejszego rozporządzenia. Wykaz ten będzie zawierał również informacje o właściwości miejscowej tych sądów oraz, w stosownych przypadkach, o ich właściwości szczególnej.

Artykuł 3

Jednostka centralna

1. Każde Państwo Członkowskie wyznaczy jednostkę centralną odpowiedzialną za:

- a) dostarczanie informacji sądom;
- b) poszukiwanie rozwiązań dla wszelkich trudności, jakie mogą powstać w związku z wnioskiem;
- c) w wyjątkowych przypadkach, przesyłanie wniosku do właściwego sądu na żądanie sądu wzywającego.

2. Państwa federacyjne, państwa, w których obowiązuje więcej niż jeden system prawny lub państwa, w skład których wchodzi autonomiczne jednostki terytorialne, mogą wskazać kilka jednostek centralnych.

3. Każde Państwo Członkowskie wyznacza również jednostkę centralną, określoną w ust. 1 lub jeden bądź więcej właściwy organ, który będzie odpowiedzialny za podejmowanie decyzji w sprawie wniosków, zgodnie art. 17.

ROZDZIAŁ II

PRZEKAZYWANIE I WYKONANIE WNIOSKÓW

Sekcja 1

Przekazywanie wniosków

Artykuł 4

Forma i treść wniosku

1. Wniosek jest sporządzany przy wykorzystaniu formularza A, lub w stosownych przypadkach, formularza I, których wzory podane są załączniku. Wniosek zawiera następujące dane szczegółowe:

- a) sąd wzywający i, w stosownych przypadkach, sąd wezwany;
- b) nazwiska i adresy stron postępowania oraz ich pełnomocników, jeśli zostali ustanowieni;
- c) rodzaj i przedmiot sprawy oraz krótkie przedstawienie faktów;
- d) opis dowodów, jakie mają być przeprowadzone;
- e) w przypadku wniosku o przesłuchanie osoby:
 - nazwiska oraz adresy osób, które mają być przesłuchane,
 - pytania, które mają być zadane osobom przesłuchiwanym oraz opis faktów, co do których mają oni być przesłuchani,
 - w stosownych przypadkach, powołanie się na prawo do odmowy składania zeznań zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego sądu wzywającego,
 - wszelkie wymagania dotyczące tego, czy zeznania mają być składane pod przysięgą, czy z przyrzeczeniem oraz wskazanie szczególnej formy tej przysięgi lub przyrzeczenia,
 - w stosownych przypadkach, wszelkie inne informacje, które sąd wzywający uznaje za potrzebne;
- f) jeżeli wniosek dotyczy innej formy przeprowadzenia dowodów, dokumenty lub przedmioty, które mają być sprawdzone;
- g) w stosownych przypadkach, wszelkie inne wnioski zgodnie z art. 10 ust. 3 i 4, oraz art. 11 i 12 oraz wszelkie informacje potrzebne do stosowania tych artykułów.

2. Wniosek oraz wszelkie dołączone do niego dokumenty są wyłączone z obowiązku uwierzytelnienia lub wszelkich innych równoważnych formalności.

3. Załączone dokumenty, które sąd wzywający uważa za niezbędne do wykonania wniosku, są tłumaczone na język, w którym wniosek jest sformułowany.

Artykuł 5

Język

Wniosek oraz wszelkie informacje, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, sporządzane są w języku urzędowym wezwanego Państwa Członkowskiego lub, jeżeli w tym Państwie Członkowskim jest kilka języków urzędowych, w języku lub w jednym z języków urzędowych miejsca, w którym mają być przeprowadzone dowody, lub w innym języku, który wezwane Państwo Członkowskie wskazało. Każde Państwo Członkowskie wskazuje język urzędowy lub języki urzędowe instytucji Wspólnoty Europejskiej inne niż swój własny, które są przez to państwo akceptowane przy wypełnianiu formularzy.

Artykuł 6

Przekazywanie wniosków i innych informacji

Wnioski i inne informacje, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem przekazywane są w możliwie najszybszy sposób, który Państwo Członkowskie wskaże jako możliwy do zaakceptowania. Przekazanie może odbywać się przy wykorzystaniu wszystkich stosownych środków, pod warunkiem że otrzymany dokument dokładnie oddaje zawartość wysłanego dokumentu, oraz że wszystkie informacje w nim podane są czytelne.

Sekcja 2

Otrzymywanie wniosków

Artykuł 7

Otrzymywanie wniosków

1. W ciągu siedmiu dni od otrzymania wniosku, właściwy sąd wezwany wysyła do sądu wzywającego potwierdzenie otrzymania wniosku, używając w tym celu formularza B, którego wzór podany jest w załączniku. Jeżeli wniosek nie odpowiada wymaganiom ustanowionym w art. 5 i 6, sąd wezwany umieszcza w tym potwierdzeniu odpowiedni wpis.

2. Jeżeli wykonanie wniosku spełniające wymagania ustanowione w art. 5 i sporządzonego na formularzu A, którego wzór podany jest w załączniku, nie podlega jurysdykcji sądu, do którego wniosek ten został skierowany, sąd ten przekazuje wniosek do właściwego sądu swojego Państwa Członkowskiego i zawiadamia o tym sąd wzywający, używając w tym celu formularza A, którego wzór podany jest w załączniku.

Artykuł 8

Wniosek niekompletny

1. Jeżeli wniosek nie może być wykonany, ponieważ nie zawiera wszystkich niezbędnych informacji zgodnie z art. 4, sąd wezwany zawiadamia o tym sąd wzywający bezzwłocznie, najpóźniej w ciągu 30 dni od otrzymania wniosku, używając w tym celu formularza C, którego wzór podany jest w załączniku oraz zwraca się o dostarczenie przez sąd wzywający brakujących informacji, które powinny zostać podane w sposób możliwie najbardziej precyzyjny.

2. Jeżeli wniosek nie może być wykonany, ponieważ wymagane jest złożenie depozytu lub wpłacenie zaliczki zgodnie z art. 18 ust. 3, sąd wezwany zawiadamia o tym sąd wzywający bezzwłocznie, najpóźniej w ciągu 30 dni od otrzymania wniosku, używając w tym celu formularza C, którego wzór podany jest w załączniku oraz zawiadamia sąd wzywający o sposobie złożenia depozytu lub wpłacenia zaliczki. Sąd wezwany potwierdza otrzymanie depozytu lub zaliczki bezzwłocznie, najpóźniej w ciągu 10 dni od otrzymania depozytu lub zaliczki, używając formularza D, którego wzór podany jest w załączniku.

Artykuł 9

Uzupełnienie wniosku

1. Jeżeli sąd wezwany, zgodnie z art. 7 ust. 1, dokonał na potwierdzeniu otrzymania wniosku wpisu o niespełnieniu w otrzymanym wniosku warunków ustanowionych w art. 5 i 6 lub zawiadomił sąd wzywający zgodnie z art. 8, że wniosek nie może zostać wykonany, ponieważ nie zawiera wszystkich niezbędnych informacji, zgodnie z art. 4, wtedy termin, określony w art. 10, zaczyna biec od momentu, w którym sąd wezwany otrzyma właściwie wypełniony wniosek.

2. Jeżeli sąd wezwany zwrócił się o wniesienie depozytu lub wpłacenie zaliczki zgodnie z art. 18 ust. 3, termin zaczyna biec od momentu dokonania tych wpłat przez sąd wzywający.

Sekcja 3

Przeprowadzenie dowodu przez sąd wezwany

Artykuł 10

Przepisy ogólne dotyczące wykonania wniosku

1. Sąd wezwany wykonuje wniosek bezzwłocznie, najpóźniej w ciągu 90 dni od jego otrzymania.

2. Sąd wezwany, wykonuje wniosek zgodnie z prawem obowiązującym w jego Państwie Członkowskim.

3. Sąd wzywający, może zwrócić się o wykonanie wniosku zgodnie ze specjalną procedurą przewidzianą przez prawo jego Państwa Członkowskiego, używając w tym celu formularza A, którego wzór podany jest w załączniku. Sąd wezwany stosuje się do takich wymogów, chyba że procedura taka jest niezgodna z prawem Państwa Członkowskiego sądu wezwanego lub występują inne poważne trudności praktyczne. Jeżeli sąd wezwany nie stosuje się do takich wymogów na skutek jednej z powyższych przyczyn, zawiadamia o tym sąd wzywający, używając w tym celu formularza E, którego wzór podany jest w załączniku.

4. Sąd wzywający może zwrócić się do sądu wezwanego o korzystanie z technik łączności przy przeprowadzaniu dowodów, w szczególności z możliwości wideokonferencji i telekonferencji.

Sąd wezwany stosuje się do takiego wymogu sądu wzywającego, chyba że procedura taka nie jest zgodna z prawem Państwa Członkowskiego sądu wezwanego albo istnieją inne poważne trudności praktyczne.

Jeżeli sąd wezwany, nie zastosuje się do takiego wymogu na skutek jednej z powyższych przyczyn, zawiadamia o tym sąd wzywający, używając w tym celu formularza E, którego wzór podany jest w załączniku.

Jeżeli sąd wzywający lub sąd wezwany, nie ma dostępu do środków technicznych, określonych powyżej, sąd mający dostęp do nich, może udostępnić je na mocy wzajemnego porozumienia.

Artykuł 11

Wykonanie wniosku w obecności i przy udziale stron

1. Jeżeli prawo Państwa Członkowskiego sądu wzywającego to przewiduje, strony i ich pełnomocnicy, jeśli zostali ustanowieni, mają prawo być obecni przy przeprowadzaniu dowodów przez sąd wezwany.

2. Sąd wzywający zawiadamia we wniosku sąd wezwany, że strony i ich pełnomocnicy, jeśli zostali ustanowieni, będą obecni i, gdzie jest to właściwe, że ich udział jest wymagany, używając w tym celu formularza A, którego wzór podany jest w załączniku. Informacja taka może być podana w innym stosownym terminie.

3. Jeżeli udział stron i ich pełnomocników, jeśli zostali ustanowieni, jest wymagany przy przeprowadzaniu dowodów, sąd wezwany określa, zgodnie z art. 10, warunki takiego uczestnictwa.

4. Sąd wezwany powiadamia strony i ich pełnomocników, jeśli zostali ustanowieni, o czasie i miejscu postępowania oraz, gdzie jest to właściwe, o warunkach, na jakich ich udział będzie możliwy, używając w tym celu formularza F, którego wzór podany jest w załączniku.

5. Przepisy ust. 1-4 nie pozbawiają sądu wezwanego możliwości żądania stawienia się i udziału stron i ich pełnomocników, jeśli zostali ustanowieni, podczas przeprowadzania dowodu, jeżeli taka możliwość jest przewidziana przez prawo jego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 12

Wykonanie wniosku w obecności i przy udziale przedstawicieli sądu wzywającego

1. O ile jest to zgodne z prawem Państwa Członkowskiego sądu wzywającego, przedstawiciele tego sądu mają prawo być obecni przy przeprowadzaniu dowodu przez sąd wezwany.

2. Do celów niniejszego artykułu termin "przedstawiciel" obejmuje sędziów wyznaczonych przez sąd wzywający zgodnie z prawem jego Państwa Członkowskiego. Sąd wzywający może również wyznaczyć, zgodnie z prawem jego Państwa Członkowskiego, inną osobę, taką jak biegły.

3. Sąd wzywający zawiadamia we wniosku sąd wezwany, że jego przedstawiciele będą obecni oraz, gdzie jest to właściwe, że ich udział przy przeprowadzaniu dowodów jest

wymagany, korzystając w tym celu z formularza A, którego wzór podany jest w załączniku. Informacja ta może być również podana w innym stosownym terminie.

4. Jeżeli przy przeprowadzaniu dowodów wymagany jest udział przedstawicieli sądu wzywającego, sąd wezwany określa, zgodnie z art. 10 warunki tego udziału.

5. Sąd wezwany powiadamia sąd wzywający o czasie i miejscu postępowania oraz, gdzie jest to właściwe, o warunkach, na których jego przedstawiciele mogą uczestniczyć w postępowaniu, używając w tym celu formularza F, którego wzór podany jest w załączniku.

Artykuł 13

Środki przymusu

W miarę potrzeby sąd wezwany wykonując wniosek, stosuje właściwe środki przymusu w przypadkach i w zakresie przewidzianym przez prawo jego Państwa Członkowskiego dla wykonywania wniosków złożonych przez władze krajowe sądu wezwanego lub przez zainteresowane strony.

Artykuł 14

Odmowa wykonania wniosku

1. Wniosek o przesłuchanie osoby nie będzie wykonany, jeśli dana osoba skorzysta z prawa do odmowy składania zeznań lub nie może składać zeznań:

- a) zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego sądu wezwanego;
- b) zgodnie z określonym we wniosku prawem Państwa Członkowskiego sądu wzywającego lub, w razie potrzeby, zgodnie z potwierdzonym na wniosek sądu wezwanego prawem Państwa Członkowskiego sądu wzywającego.

2. W uzupełnieniu podstaw, określonych w ust. 1, można odmówić wykonania wniosku tylko wtedy, gdy:

- a) wniosek nie wchodzi w zakres niniejszego rozporządzenia jak ustalono w art. 1; lub
- b) wykonanie wniosku zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego sądu wezwanego nie podlega władzy sądowiczej; lub
- c) sąd wzywający, zgodnie z art. 8, w terminie 30 dni od zwrócenia się przez sąd wezwany o uzupełnienie wniosku, nie stosuje się do żądania sądu wezwanego; lub
- d) depozyt lub zaliczka nie zostały wpłacone, zgodnie z art. 18 ust. 3, w terminie 60 dni od zwrócenia się o wpłacenie przez sąd wezwany.

3. Sąd wezwany nie może odmówić wykonania wniosku wyłącznie na tej podstawie, że na mocy prawa jego Państwa Członkowskiego, sąd tego państwa posiada wyłączną jurysdykcję w danej sprawie lub, że prawo tego Państwa Członkowskiego nie dopuszcza możliwości postępowania w tej sprawie.

4. Jeżeli odmówiono wykonania wniosku na podstawie jednego z powodów określonych w ust. 2, sąd wezwany powiadamia o tym sąd wzywający w ciągu 60 dni od otrzymania wniosku, używając w tym celu formularza H, którego wzór podany jest w załączniku.

Artykuł 15

Powiadamianie o opóźnieniu

Jeżeli sąd wezwany, nie jest w stanie wykonać wniosku w terminie 90 dni od otrzymania, zawiadamia o tym sąd wzywający, używając w tym celu formularza G, którego wzór podany jest w załączniku. W zawiadomieniu sąd wezwany podaje przyczyny opóźnienia a także szacowany czas, jaki uznaje za niezbędny dla wykonania wniosku.

Artykuł 16

Procedura po wykonaniu wniosku

Sąd wezwany wysyła bezzwłocznie do sądu wzywającego dokumenty świadczące o wykonaniu wniosku oraz, gdzie jest to właściwe, zwraca dokumenty otrzymane od sądu wzywającego. Do dokumentów tych załącza się potwierdzenie wykonania wniosku, sporządzone na formularzu H, którego wzór podany jest w załączniku.

Sekcja 4

Bezpośrednie przeprowadzanie dowodu przez sąd wzywający

Artykuł 17

1. Jeżeli sąd zwraca się o przeprowadzenie dowodu bezpośrednio w innym Państwie Członkowskim, przedstawia wniosek jednostce centralnej tego Państwa lub właściwym władzom, określonym w art. 3 ust. 3, używając w tym celu formularza I, którego wzór podany jest w załączniku.

2. Bezpośrednie przeprowadzenie dowodu może mieć miejsce tylko wtedy, jeżeli może ono zostać wykonane na zasadzie dobrowolności, bez potrzeby stosowania środków przymusu.

Jeśli bezpośrednie przeprowadzenie dowodu wymaga przesłuchania osoby, sąd wzywający zawiadamia tę osobę, że przeprowadzenie dowodu odbywa się na zasadzie dobrowolności.

3. Dowód przeprowadza sędzia lub inna osoba, taka jak biegły, która zostanie wyznaczona zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego sądu wzywającego.

4. W ciągu 30 dni od otrzymania wniosku, jednostka centralna lub właściwe władze Państwa Członkowskiego sądu wezwanego, zawiadamiają sąd wzywający o tym, czy wniosek został przyjęty i, jeśli zachodzi taka potrzeba, na jakich warunkach zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego sądu wezwanego, ma być wykonany; używając w tym celu formularza J, którego wzór podany jest w załączniku.

W szczególności jednostka centralna lub właściwe władze mogą wyznaczyć sąd swego Państwa Członkowskiego, który będzie uczestniczył w przeprowadzaniu dowodów tak, aby zapewnić należyte stosowanie się do niniejszego artykułu i do warunków, jakie zostały ustalone.

Jednostka centralna lub właściwe władze, wspierają wykorzystywanie technik łączności, takich jak wideokonferencje czy telekonferencje.

5. Jednostka centralna lub właściwe władze, mogą odmówić bezpośredniego przeprowadzania dowodów tylko wtedy, gdy:

- a) wniosek nie wchodzi w zakres niniejszego rozporządzenia, jak ustalono w art. 1;
- b) wniosek nie zawiera wszelkich niezbędnych informacji, zgodnie z art. 4; lub

c) bezpośrednio przeprowadzenie wnioskowanego dowodu jest sprzeczne z podstawowymi zasadami prawa ich Państwa Członkowskiego.

6. Bez uszczerbku dla warunków ustanowionych zgodnie z ust. 4, sąd wzywający wykonuje wniosek zgodnie z prawem swego Państwa Członkowskiego.

Sekcja 5

Koszty

Artykuł 18

1. Wykonanie wniosku, zgodnie z art. 10, nie powoduje powstania roszczeń o zwrot jakichkolwiek opłat lub kosztów.

2. Niemniej jednak, jeżeli sąd wezwany wymaga tego, sąd wzywający zapewnia zwrot, bez opóźnienia;

- wynagrodzeń wypłaconych biegłym i tłumaczom, oraz
- kosztów wynikłych w związku ze stosowaniem art. 10 ust. 3 i 4.

Obowiązek pokrycia wynagrodzeń lub kosztów, regulowany jest przez prawo Państwa Członkowskiego sądu wzywającego.

3. W przypadku konieczności wydania opinii przez biegłego, sąd wezwany może przed wykonaniem wniosku, zwrócić się do sądu wzywającego o złożenie odpowiedniego depozytu lub zaliczki na żądane opłaty. We wszystkich innych przypadkach, depozyt lub zaliczka nie są warunkami wykonania wniosku.

Depozyt lub zaliczka wpłacane są przez strony, jeśli jest to przewidziane przez prawo Państwa Członkowskiego sądu wzywającego.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 19

Przepisy wykonawcze

1. Komisja opracowuje i regularnie aktualizuje podręcznik, dostępny również w wersji elektronicznej, który zawiera informacje przekazane przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 22 i z obowiązującymi porozumieniami lub umowami zgodnie z art. 21.

2. Aktualizacji lub zmian technicznych w standardowych formularzach zawartych w załączniku dokonuje Komisja. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 20 ust. 2.

Artykuł 20

Komitet

1. Komisja jest wspierana przez komitet.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1-4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Artykuł 21

Związek z istniejącymi lub przyszłymi umowami bądź porozumieniami między Państwami Członkowskimi

1. Niniejsze rozporządzenie w sprawach, których dotyczy, ma pierwszeństwo w stosunku do przepisów określonych w dwustronnych lub wielostronnych umowach bądź porozumieniach zawartych przez Państwa Członkowskie, w szczególności w Konwencji haskiej z dnia 1 marca 1954 r., dotyczącej procedury cywilnej i w Konwencji haskiej o przeprowadzaniu dowodów za granicą w sprawach cywilnych lub handlowych z dnia 18 marca 1970 r., w stosunkach między Państwami Członkowskimi, które są ich stronami.

2. Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw Państw Członkowskich do utrzymywania w mocy lub zawierania umów bądź porozumień między dwoma lub więcej państwami w celu dalszego usprawnienia przeprowadzania dowodów, pod warunkiem że są one zgodne z niniejszym rozporządzeniem.

3. Państwa Członkowskie przesyłają do Komisji:

- a) do dnia 1 lipca 2003 r. kopie umów lub porozumień utrzymanych w mocy między Państwami Członkowskimi, określonych w ust. 2;
- b) kopie umów lub porozumień zawartych między Państwami Członkowskimi, określonych w ust. 2, a także projekty takich umów lub porozumień, które zamierzają przyjąć; i
- c) wszelkie wypowiedzenia lub zmiany takich umów lub porozumień.

Artykuł 22

Informowanie

Do dnia 1 lipca 2003 r., każde Państwo Członkowskie przekaże Komisji następujące dane:

- a) wykaz sądów, zgodnie z art. 2 ust. 2, z podaniem ich właściwości miejscowej i, gdzie jest to właściwe, właściwości szczególnej;
- b) nazwy i adresy jednostek centralnych i właściwych władz, zgodnie z art. 3, z podaniem ich właściwości miejscowej;
- c) środki techniczne służące do przyjmowania wniosków dostępne w sądach podanych w wykazie, zgodnie z art. 2 ust. 2;
- d) języki akceptowane dla wniosków, określone w art. 5.

Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich zaistniałych zmianach w tych danych.

Artykuł 23

Kontrola

Nie później niż dnia 1 stycznia 2007 r., a następnie, co pięć lat, Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia ze szczególnym zwróceniem uwagi na praktyczne stosowanie art. 3 ust. 1 lit. c) i ust. 3 oraz art. 17 i 18.

Artykuł 24

Wejście w życie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2001 r.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2004 r., z wyjątkiem art. 19, 21 i 22, które stosuje się od dnia 1 lipca 2001 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w Państwach Członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 maja 2001 r.

W imieniu Rady

T. BODSTRÖM

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. C 314 z 3.11.2000, str. 2.

⁽²⁾ Opinia wydana dnia 14 marca 2001 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Opinia wydana dnia 28 lutego 2001 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 160 z 30.6.2000, str. 37.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, str. 31.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 24 z 30.1.1998, str. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.